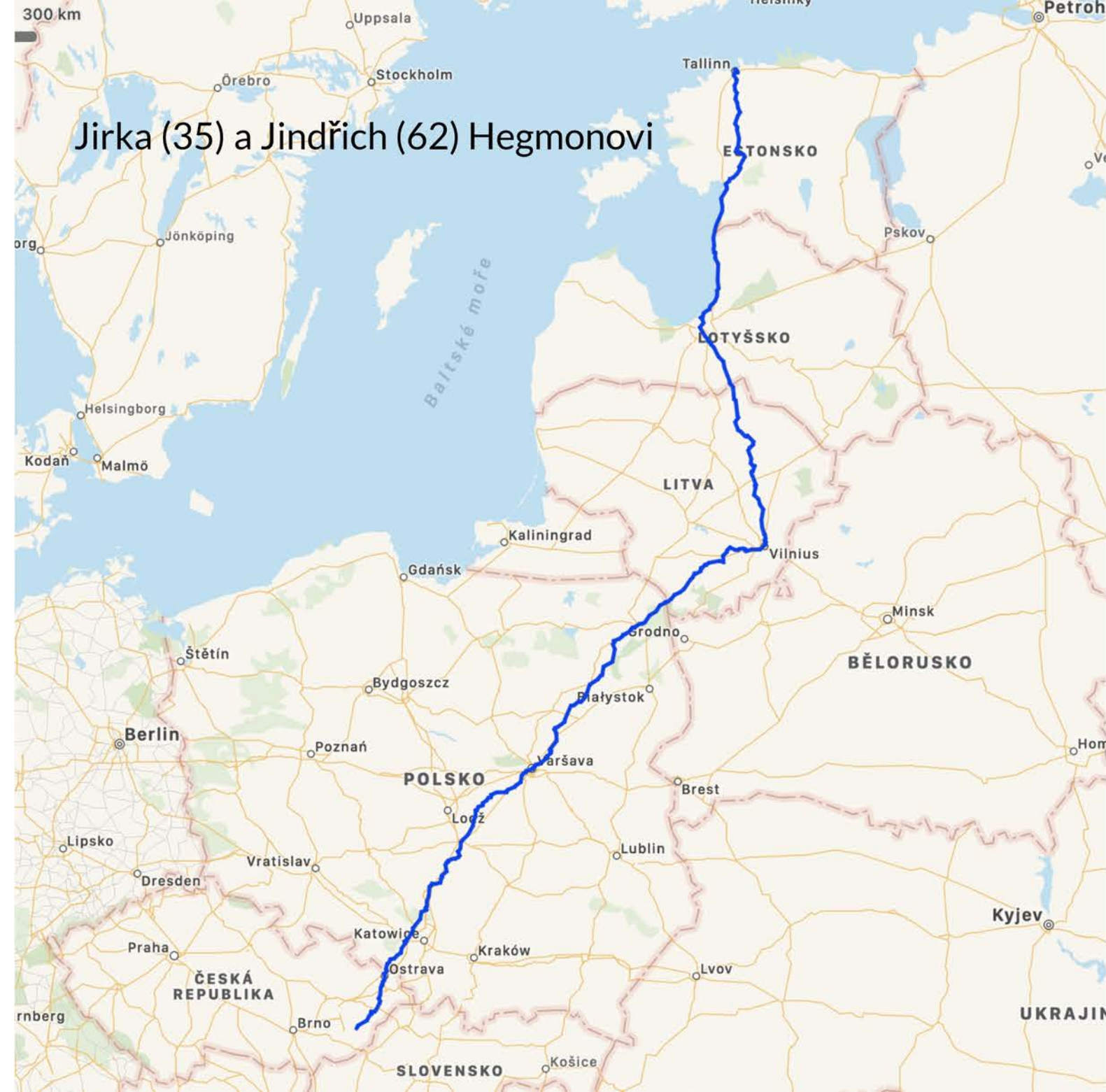

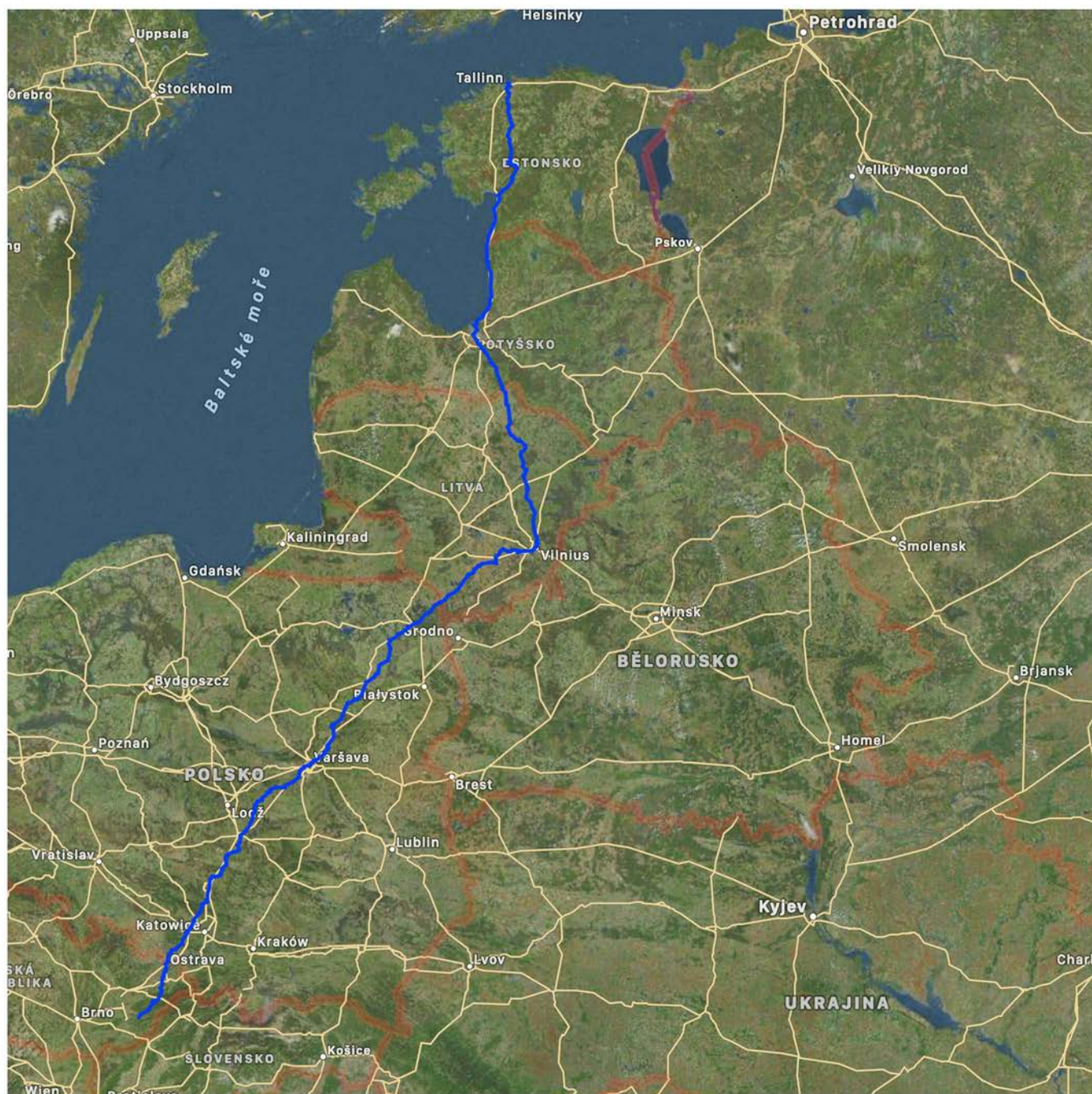

Jirka (35) a Jindřich (62) Hegmonovi

Na kole z Tallinu do Zlína

17.8-2.9.2021

1650 km za patnáct dní přes čtyři hlavní města - Tallin, Rigu, Vilnius a Varšavu

Na letošní cyklotrip jsme vyrazili netradičně v úterý v jednu hodinu v noci. Michal Hajda pro nás přijel, aby nás odvezl na letiště do Vídně. Měli jsme s Evčou za sebou nelehké pondělí, Evča šla spát a já jsem pro jistotu loupnul sedmičku bílého. Jirka mne vzbudil u televize a lehce zmaten jsem popadl ruksak a Jirka strčil bednu do auta. Až v Tallinu jsem si vzpomněl na pár nachystaných věcí jako vysílačky, kartáček na zuby, klíč na kolo, další láhev, příbor atd., které jsem nechal doma. Nic se nedělo, Estonsko je víc než civilizovaná země a vše se dalo koupit.

Po loňské krátké trase přes Rakousko jsme letos chtěli jet něco delšího. Já sice díky svým problémům s kyčlí-zády neběhám, ale najezdit na kole jsem stihnul do půlky srpna tři tisíce kilometrů. S fyzikou by neměl být problém. Psychicky to není též zlé. Pomalu s smírů z IT důchodem, do kterého jsem svými kolegy a prakticky i sám s sebou byl na Vánoce 2020 poslán, Honza konečně udělal maturitu, velká radost. Nenudím se, stavím v Šenku výtah a máme s Evčou a kolegyní Monikou spoustu plánů, jak objekt do budoucna využít pro servis v oblasti zdravotnických a sociálních služeb. Psychiku nám stále lehce narušuje naše dcera a to co nám společně a pod vlivem svého manžela činní, ale už jsme hodně odolní. I díky jim jsme museli odjet až 17.8. a ne již předešlou sobotu. Chtěli jsme to stihnout do konce prázdnin. To jsem však viděl jako nereálné, ujet cca tisíc šest kilometrů za méně než dva týdny. V každém případě jsme počítali s delšími etapami, neboť první větší kopec se dal očekávat až někde u Rožnova pod Radhoštěm. Nic jsme neplánovali, pouze jsme stanovili trasu přes všechna hlavní města na trase Tallin-Estonsko, Riga-Lotyšsko, Vilnius-Litva a Varšava-Polsko. Nejlépe i s přespáním, ať města trochu poznáme. Letenku z Vídně, která byla neobyčejně levná jsem koupil v půlce července. To bylo z našeho plánování vše. Já jsem pak ještě zajistil ve zlínském Extremsportu krabice na kola a Jirka zajistil ubytování na první dvě noci v Tallinu a někde. To někde bylo však sto dvacet kilometrů od Tallinu.

Cestu do Vídně jsme přežili i díky debatám s Michalem Hajdou, kterého jsem dva roky neviděl a za tu dobu se leccos přihodí. Ve Vídni jsme bez problémů odbavili bedny i sebe a cca dvě hodiny polehávali v místním salonku. Chtěl jsem se povzbudit jedním panákem, moc to nezabralo, naopak. Let netrval tři hodiny, jak bylo v itineráři, ale jenom dvě. Pobaltské státy mají o hodinu posunutý čas. V Tallinu nás čekalo neveliké, ale moderní letiště bez jakýchkoli kontrol, což nás naplnilo v době covidové optimismem. Hned na letišti jsme podle místních nápisů pochopili, že řeči místního kmene asi rozumět nebudeme.

Smontovali jsme kola, krabice zanechali u koše na letišti a vyrazili už na kolech do hotelu. Tam nás před obědem ještě neubytovali, tudíž jsme aspoň tašky odložili a na kole se na oběd do centra vydali.

Projížďka po Tallinu – hotel jsme měli u nevelkého přístavu, v kterém však kotvila nejedna velikánská turistická loď, což bylo signálem, že Tallin může být zajímavé město. Bylo, spousta historie, útulných uliček i náměstíček a samozřejmě restaurací. Něco málo jsme projeli na kole, něco málo po odpoledním spánku prošli navečer. Potřeboval jsem dokoupit chybějící věci, Jirka magnetku a taky ochutnat místní kuchyni. Tu jsme ochutnali ve stylové, historické, pro turisty atraktivní a asi nejdražší místní restauraci. Jirka dnes platil ubytování, které nebylo na hlavní město drahé a já jídlo. To drahé bylo. Máme to tak na všech výpravách. Jeden platí ubytování a druhý jídlo a další den je to obráceně. Jirka dokonce pak dokáže spočítat, co ho to stálo, já ne. V každém případě jsem poprvé v životě pil skořicové pivo a navíc bylo servírováno v litrovém tupláku, což nám došlo, až jsme pivo pili a další jiné objednali.

Dojem jaký na mne Tallin udělal: velmi moderní město s pěknou a odvážnou architekturou, ani stopa po sovětském medvědovi. Ideální místo na víkendový trip. Spousta historie, výborná kuchyně, všude velmi přívětivý personál, angličtina samozřejmostí. Mne oslovila přestavba lido-demo budov na moderní i díky odvážným fasádám a přístavbám.

1.Etapa 18.9.2020, Tallin-Muti 120 km. Po výborné snídani jsme vyrazili na jih. Průjezd Tallinem díky všude přítomnému pruhu pro cyklisty byl zcela bez problémů. Na okraji jsme se ještě zastavili pro můj kartáček na zuby v místním supermarketu. Vybavení pokladen a selfscanningu bylo na vysoké úrovni. Pokladna byla otevřena pouze jedna u ní starší a pomalejší pokladní s PDA na ruce, starší zákazníci a já. Samoobslužná pokladna nebyla pro mne, neměl jsem zákaznickou kartu. Prvních dvacet kilometrů za Tallinem byla pěkná cyklostezka a pak následovala hlavní silnice s krajnicí. Řidiči byli k cyklistům velmi ohleduplní. Větší problém bylo počasí, trochu zima a ukrutný protivítr. Vůbec nebylo jednoduché se za Jirku schovávat a ne vždy se to podařilo a on mi trochu ujel. Na první městečko nezapamatovatelného jména jsme narazili na šedesátém kilometru, první přestávka na jídlo na naší cestě. Na ty se vždy moc těším. V místní jediné pěkné restauraci-jídelně jsme si dali dobrý salát a pití. Následovali jsme stále stejným prostředím, les s břízami a borovicemi, louka, protivítr, přidal se i déšť, žádné vesnice, pouze osamělé dobře udržované dřevěné domy s udržovanými zahrádkami. Příkopy čisté, tráva kolem silnic posekaná a na loukách taktéž. Zhruba na devadesátém kilometru jsme se zastavili v malém obchůdku a zrovna začalo lít. Déšť netrval dlouho. To jsme posléze zjistili, že je tu běžné. Chvilí svítí slunce a pak stejnou chvílí lijí jako z konve. Kromě občas ukrutného protivětru nás dnes zdržel Jirkův obvyklý počáteční defekt a výměna duše. Není to stavem silnic, jsou ve výborné kvalitě, ale Jirkovou přípravou kola. Je to již běžné, že nejpozději v druhé etapě vyměňuje duši. Já jsem ji měnil naposledy v roce 2012 při cestě do Paříže. Asi po sto dvaceti kilometrech Jirka náhle odbočil na polní cestu mezi domky. To bylo naše první ubytování. Pár domků, jeden v kterém bydlela domácí rodina a dva až tři na pronájem. Paní uměla trochu anglicky a dobře rusky. I na moji lámanou ruštinu došlo. Napřed nás nechtěla ubytovat v chatce s manželskou postelí, až jsme jí vysvětlili, že jsme otec a syn souhlasila. Výsledkem souhlasu bylo velmi útulné ubytování u rybníčka (těch větších a menších je tu spousta), roztopená kamna do sauny a výborný domácí řízek. Večeře byla včetně kartonu mexického piva Corona (manžel ho prý obětoval). Sauna se po studeném dni hodila. Corony mohlo být víc, venku lilo jako z konve a my jsme po první nelehké etapě spali jako neviňátka. Ráno nás čekala stejně dobrá snídane. Vše včetně ubytování za devadesát Euro.

2.Etapa 110 km kousek od vesnice Světciems na Lotyšském pobřeží. Z chaty v Estonsku do stejně romantické chaty v Lotyšsku. Po deštivé noci i ránu jsme vyčkali na chvilku, kdy nepršelo a vyrazili jsme. Hned jsme odbočili na vedlejší, chvíli šterkovou, chvíli asfaltovanou cestu. Řeku jsme přejeli v městečku Tori, kde bylo pět domů, jeden most, obchod a dvě velké estonské vlajky. Estonsko poztří oslavovalo třicet let nezávislosti na ruských komouších. Pokračovali jsme na město Parnu, po cestě, která by byla pěkná, kdyby ji zrovna nerekonstruovali. Deset kilometrů trochu v blátíčku, lilo. Vzít si pláštěnku bylo prozíravé. Zahnuli jsme ještě na vedlejší silnici do místních vesniček, které všechny mají sice ne luxusní, ale cyklostezku. Parnu jsme jenom lízli a pokračovali místním přímořským lesoparkem buď po cyklostezkách nebo vedlejších silnicích mezi domky. Domky pěkné, v borovicovém lese nějaká rekreační zařízení, vše čisté, upravené, natřené a některé architektonické kousky excelentní. Hlavní silnici jsme se však nevyhnuli. Je to hlavní spojnice mezi Estonskem a Lotyšskem.

Krajnice byla metrová, auta nás objížděla s respektem a já jsem si pochvaloval své Garmin radarové světýlko, které intenzivně bliká podle toho, jak se auto přibližuje a já vidím kolik a jak se jich přibližuje na malém displeji na řídítkách.

Přirozeně, jezdím druhý, tak svítím, jenom se Jirky musím udržet, abych chránil i ho. Dvacetikilometrová jízda po hlavní, kde foukalo víc než v lese mi příliš radost nedělala. Navíc Jirka se s tím nemazlí a občas jezdíme úseky i s průměrem kolem dvaceti pěti kilometrů za hodinu. Vzhledem k tomu, že kolo s taškami váží kolem čtyřiceti kilo, tak si docela máknou. Posledních třicet kilometrů před Lotyšskou hranicí jsme jeli po pobřeží mezi domky, většinou lesem.

Zastavili se na rozhledně u písčivých pláží a vyhlíželi restauraci. Nebyla tam žádná. Hranice nenápadná, s velkým nápisem Lotyšsko v místní řeči. Kvalita silnice i chodníků byla rázem trochu horší. Následky komunismu, na rozdíl od Estonska jsou zde k vidění.

Za hranicemi nás to hodilo zase na hlavní, na které byla pěkná restaurace. Komunikace anglicky nebyla problém a knedlíčky v rajčatové omáčce byly výborné. Po krátkém odpočinku nás Jirka na navigoval na místní cyklostezku. Byla opravdu lesní, chvílemi jsme přelézali popadané stromy. Oproti Estonsku za každým plotem štěkal pes. Cesta se postupně lepšila až jsme se vynořili v prvním Lotyšském městě Ainaži. To jsme prokličkovali po bočních cestách a zase se zabořili do lesa na písčité cesty. V jednom místě bylo písku více, má rychlost pomalá. Jediným výsledkem mohl být pád z nedostatku rychlosti. Nohu jsem ze šlapky vytáhnout nestačil. Bylo to pomalu a do měkkého. Po deseti kilometrech jsme se vynořili z lesa u čtyřech dřevěných chaloupek u rybníčku. To byl cíl naší dnešní etapy. Zážitky však neskončily. Dozvěděli jsme se, že restaurace v rezortu nedaleko je zavřená a do nejbližšího obchodu je to dva kilometry. Pána sedícího a pokuřujícího na schodech vedlejší chaloupky se nás zželelo a nabídla nám auto. Údajně se slitoval, když mně viděl, jak unaveně sesedám z kola. Postarší VW Jetta nám vytrhla trn z paty. Chtěli jsme se mu odvděčit koupí basy piva. Velmi nás překvapilo, že jsme je museli všechny piva vyskládat a bednu nechat v obchodě. Večer jsme si na místním starém, polorozpadlém, ohňovém grilu upekli špekáčky a kuřecí křídla a popíjeli dovezené pivo. Pán s manželkou se k nám přidali a strávili jsme večer v příjemném rozhovoru. Oba uměli dobře anglicky, pán byl důstojníkem lotyšské armády a dělal na letišti, kde sledovali nelegální narušení hranic ruskými stíhačkami. Jirka se ho ptal, zda chrání východní hranici NATO a on lakonicky odpověděl, ano před Rusákama. Jirka dostal od pána vojenskou výložku. My jsme žádný dáreček neměli (chyba pro příště musíme napravit). Paní pracovala pro EU a byla ve velmi dobré náladě a měli jsme strach, aby z ní nespádl svetřík, pod kterým už nic neměla. Debata se linula jak je to u nás, jak u Vás a dostali jsme nabídku na pomoc, pokud by jsme ji kdekoli v Lotyšsku nebo Litvě potřebovali. Paní tvrdila, že se každý den koupe v moři a je teplé. Ráno, vstával jsem dřív, potřeboval jsem rozchodit bolavé úpony kolen, jsem se šel k moři, pár set metrů vzdálenému, podívat. Pláž krásná, písčitá, kolem duny, moře relativně teplé, ale černé a foukal děsný vítr. Chuť na koupel mne přešla. Způsob ubytování a stravování za první dva dny nám velmi připomněl náš trip po západním pobřeží USA v roce 2011.

3.Etapa 101 km do Rigy hlavního města Lotyšska.

Ráno jsme vyrazili, jako každý den, v devět hodin a nezbylo nám než jet po již zmiňované hlavní silnici A1 z Tallinu do Rigy. Provoz však byl minimální, protivítr značný. Visel jsem celou dobu za Jirkou jak říkají profíci „na oči“. Zase neměl problém to pálit přes pětadvacet. Ve chvíli, kdy se nám už provoz přestával líbit, se úzká krajnice rozšířila ne metr a půl a bylo po problému, auta už nevadila. Vysoké tempo však pokračovalo dalších patnáct kilometrů a i přes ranní Aulin proti bolesti kolen a Magnesium proti křečím byl jakýkoli můj pokus Jirku táhnout zbytečný. Na domestika se hodí Jirka líp než já.

Po odbočení na vedlejší silnici jsme dlouho projížděli asi lázeňským a přímořským městečkem Saukrasti, kde jsme si dali první přestávku a moučníček. Na okraji města byly gigantí rekonstruované vily, asi kombinace sovětské éry s možnostmi a dotacemi kapitalismu. Vzhledem k tomu, že už jsme neměli v úmyslu vjet na hlavní silnici, jsme volili boční silnice. Přelezli jsme koleje a dostali se do krásného lesa s krásným jezerem. Les byl plný borovic, borůvek a asi i hub, soudě podle pár houbařů. Zase jsme trochu kufrovali a chvilkami kolo přenášeli po úzké pěšince. Příroda však byla krásná a cesta hrbatá. Po výjezdu z lesa jsem díky bolesti kolena vyhlásil, že už se honit nebudu. Po okreskách jsme se dostali až k ceduli Riga. Vjezd do města nic moc, ale za mostem přes ústí řeky nebo mořskou zátoku jsme vjeli do místní Stromovky. Ještě před tím jsme minuli pěkné golfové hřiště. Spousta sportujících lidí, veliký amfiteátr pro lidové tance, široká asfaltka, koloběžky, kola, kolečkové brusle a jiné zábavné pohybovadra. Na konci parkového bulváru byla pěkná zahradní restaurace. Neodolali jsme a první dvě piva do nás zahučela již tam, ač to bylo ještě deset kilometrů do hotelu. Těch posledních deset jsme se kodrcali různými více i méně vzhlednými čtvrtěmi Rigy až jsme se dostali do krásného centra, plného restaurací, opravených historických budov a se spoustou kostelů.

Převládající stavební materiál byla červená cihla. A protože nám chyběl kilometr do stovky dali jsme malou signseeing tour kolem prezidentského paláce. Trošku se místní ostraha lekla, když se zákazem vjezdu řítili dva cyklisti s plnými taškami. Na hotelu nás uvítal neobyčejně vstřícný recepční, evidentně více řečmi hovořící a i kola na dvoře nám pomohl zaparkovat. Po krátké procházce jsme povečeřeli v indické restauraci a u zbývajících piv do limitu (čtyři) jsme pozorovali ruch kosmopolitní metropole plné cizinců. Druhý den ráno před odjezdem jsme dali krátkou řeč s italským cyklistou, který je l pro změnu z Milána do Tallinu, už mu moc nezbyvalo.

4. Etapa 100 km do Litevského Biržai, kde soudruzi spoustu stop zanechali.

Z Rigy jsme po báječné snídani a krátké konverzaci s již zmíněným recepčním vyjeli opět kolem deváté přes most docela velkého toku Daugava přímo proti místní knihovně, která měla k neuskutečněné pražské chobotnici architektonicky skutečně daleko. Jirka si konečně koupil v místním supermarketu na okraji Rigy zadní světylko. Pořád mu nadávám, že ho je málo vidět, když mi náhodou ujede. Prvních dvacet kilometrů bylo opět po krajnici silnice A7 a pak jsme odbočili na téměř liduprázdnou P89. Na P89 jsme i z mírného kopečka občas jeli, tudíž asi i do kopečka, ale toho jsme si ani nevšimli. Ve vsi Vecumnieki jsme zastavili na oběd a výbornou „solanka zupa“ polívku v místním obchodě, bufetu. Vítr se skoro uklidnil, sprchlo jenom občas. Přejít do Litvy byl zcela nenápadný, most přes řeku Nemunėlis, o hodně menší cedulka než na předcházejících hranicích, zhoršená kvalita vozovky. Evidentně na první pohled, na rozdíl od Lotyšska, všude zemědělská krajina. Již první autobusová zastávka, kde jsme dojedli zbylé zásoby sušenek, nám doby socialistické architektury důrazně připomněla. V první vesnici Suosta za hranicemi nebylo po nějakém obchodě či hospodě ani stopy. Krajina začala být vlnitější. Do Biržai jsme přijeli kolem pěkného jezera, ale město samotné bylo největším památkem doby neblaze minulé na naší cestě. Dost dlouho nám trvalo, než jsme našli aspoň malou, ale bezva pizzerii. Hned naproti byly otrěsné paneláky, připomínající nám starším ubytovny sovětské armády v ČR. Krásný kostel, supermarket, „alza“ box (je tady v každé díře) a pár činžáků a domků. Bydleli jsme v jednom dřevěném ve třetím patře pod střechou. Čisto, evidentní byla snaha o pěkný interiér, ale řemeslné provedení neuvěřitelně laxní. Navíc majitel byl ochoten do telefonu mluvit pouze rusky (zlepšuji se). Naštěstí pak poslal dceru a ta pár slov anglicky znala. V pizzerii, kam jsme zavítali na pivo hned po dojezdu a pak i na večeři, jsme si dali místní specialitu birožky. Seděli jsme u stolu se dvěma anglickými motorkáři, kteří jeli obráceným směrem a to, co my jsme jeli den, oni měli v plánu za hodku a půl.

Povykládali jsme si o brexitu (starší víc než sedmdesátiletý byl proti a mladší pro), politice, o tom jak oni jeli na motorce do Vladivostoku. Vykládali jsme kdo kde jsme už byli atd.. Na závěr nás mladší požádal o podpis fixem na helmu. Kola máme dnes v nejhnusnějším sklepe, v jakém kdy byly. Pozor, nasadil jsem dnes též sluchátka, lekce španělštiny a knížka Bábovky. Rychleji to pak utíká a to poslouchání španělštiny je větší dřina než šlapat.

5.Etapa 105 km pár kilometrů za město Anykščiai

Po snídani z místního supermarketu, kde jsem se potkal s prvním a posledním žebrákem na cestě. Chtěl po mně roušku. Neměl jsem, přetažený šátek co mám na hlavě pod helmou mi bohatě celou cestu vystačil. Vyjeli jsme po široké silnici absolutně bez provozu. Po pár kilometrech zavelel Jirka na prašnou cestu. Posléze jsem zjistil, že jsme si to zkrátili proti prázdné asfaltce maximálně o kilometr. Kolem jenom pole a občas zemědělské stavení. Pohoda, cesta trochu hrbatá. Zrovna jsem jel první, Jirka si šteloval hudbu, když z jednoho stavení vyběhl jeden černý a dva bílí ratlíci. Ten černý byl nejdotěrnější a jal se mne sledovat za hlasitého štěkání. Udělal jsem chybu, posílal jsem ho do pr..., místo toho, abych přidal a výsledkem bylo lehké rafnutí do kotníku. Jirka už jim ujel. Vydezinfikovali jsme hned v první vesnici v obchodě dezinfekcí proti covidu a zakoupeným peroxidem. Jirka měl náplast a přilepil mi ji do míst, kam já si špatně dosáhnu i špatně vidím. Krev z rány netekla, bylo to pár škrábanců, bohužel psími zoubky.

Asi na padesátém kilometru jsme ve městě Kupiškis po ruské konverzaci s místními našli malou kavárnu a pochutnali si na výborném Cesar salátu. Domky u silnice jsou stále dřevěné, prosté, ale udržované s udržovanými zahrádkami.

Už nejedeme pouze rovně, občas zatáčíme a dokonce je to někdy i dolů a nahoru. V dalším městě, kde jsme plánovali zastávku nic nebylo. Na druhé straně kousek před městem Anykščiai byl funkční vrátek pro vodní lyžaře i s lyžařem. Věděli jsme, že spíme v chatce, kde nebude možné koupit něco k snědku, ale bude tam plně vybavená kuchyně. Jirka vyrazil do supermarketu, nakoupil, ale pivo ne. V Litvě je v neděli odpoledne prohibice (údajně Litevci chlastají nejvíc na světě). Naštěstí se netýká restaurací. Našli jsme pěknou restauraci na hrázi místní řeky, kde nám pivo donesli a pochutnali jsme si na výborném fisch and chips. Při tom jsme prohodili pár slov anglicky s mladým litevským párem, který nám řekl, že ve Vilniusu máme hotel hned vedle hlavní „restaurační“ ulice.

Městečko bylo pěkné, krásný kostel a ubytování bylo asi po šesti a půl kilometrech, evidentně jsme se ocitli v nějaké rekreační oblasti. Míjeli jsme dokonce i nějaký zábavný park. V malém velmi vkusném resortu nás přivítal pán asi v mém věku. Vykládali jsme s ním víc než anglicky rusky a dostali jsme tři papírové pohárky místního rybízového, meruňkového a třešňového vína. Velmi milá chvilka. Ubytování bylo rustikální a krásné, řemeslně na úplně jiné úrovni než to poslední. Slíbili jsme pánovi tuto knížku. V kuchyni Jirka usmažil špekáčky a docela jsme si pochutnali.

6.Etapa 106 km do Vilniusu, hlavního města Litvy

Ráno jsme se probudili do krásného lesa, já jsem si ráno vyfotil spoustu dřevěných artefaktů, které v resortu z asi pěti domků byly. Snídani jsme si dali ve vesnickém obchůdku, kde byl velmi malý výběr, asi po sedmi kilometrech. Šlapali jsme mírně zvlněnou krajinou s jezery. Zpestřením byl jezevec, který se asi střetl s autem. Dalším zpestřením mělo být městečko Želva. Nic tam nebylo pouze malý kopec. Celou cestu nic nebylo, domky, kostely, hřbitovy, které nejsou v Pobaltí oplocené, louky, občas nějaké jezírko, ale žádný obchod. Ujeto už jsme měli hodně přes šedesát kilometrů, když jsme narazili na stánek s kebabem. Byl výborný a než jsme ho snědli, zastavilo se u stánku spousta zákazníků. Asi to byl místní food court. Do Vilniusu jsme přijeli kolem místních satelitů s velmi vkusnou architekturou, nějakým lesoparkem a pak po krásné cyklostezce na břehu řeky až k místnímu hradu. Cestou po cyklostezce jsme dali řeč s Němcem, který měl podobnou zálibu jako my, jel už tři měsíce na kole z Německa do Tallinu.

Ve Vilniusu je hrad, široké ulice a v centru spousta restaurací. Zaparkovali jsme v thajské, dali si dvě piva a pochutnali si báječně. Já jako vždy na kari. Po nezbytné hygieně a zhlédnutí závěru etapy Vuelty na Eurosportplayeru (naše každodenní záliba) jsme se vydali na procházku městem. Ve skutečnosti jsme šli jednou ulicí plnou restaurací tam a druhou zpět. Cestou byla lehká večeře v místním moderním baru. Moje carpacio bylo výborné. Vilnius byl pěkný s hradem, velkou katedrálou, bezva servisem, ale ze všech třech doposud projetých hlavních měst mne zaujal nejméně. Viděli jsme však jenom kousek, takže můj názor může být velmi subjektivní.

7.Etapa 114 km do litevského Atylusu

Od této etapy se mi ztratil zvukový záznam, tak budu vzpomínat s odstupem více než dvou týdnů. Dnešní etapou jsme měli završit první týden a skoro polovinu trasy. Po výjezdu z Vilniusu, který byl do kopce jsme jeli dlážděnou cyklostezkou v lese, podjížděli, resp. podcházeli vlakové nádraží a zastavili se asi po třiceti kilometrech na kávu a čaj v lázeňském městečku Trakai. Městečko je téměř na ostrově, mezi jezery. Na druhém břehu jezera byl pěkný hrad, na nábřeží spousta kaváren, ale zatím zavřených. Jednu otevřenou jsme našli. Evidentně jsme projížděli atraktivní turistickou oblastí s plno vodními atrakcemi. Následovaly silnice bez provozu, krásná severská krajina plná lesů a jezer. Zpestřením byl žebříňák s koněm, kterého jsme předjeli. Vozka ve voze ležel, odhaduji ho tak na tři promile.

Kůň zcela zřetelně věděl, kdy má odbočit z hlavní cesty sám. Již nejedeme rovně, podle záznamu z tachometru klikujeme místní krajinou, kde opět není žádný servis. Další přestávka po šedesátce kilometrů byla zase u benzínky.

Já jsem dojedl zbytek sušenek a Jirka si něco koupil u benzínky. Závěr etapy byl pěknou přírodou po místních komunikacích asi třetí třídy a občasným jezírkem na dohled. Vše působí opravdu „severně“. Posledních pár kilometrů bylo po krajnici hlavní silnice, trošičku z kopce. Jirka to napálil, dojížděli jsme průměrem třicet kilometrů za hodinu. Ubytování bylo v rozsáhlé vile dokonce s bazénem v suterénním, ale pěkném pokoji. Majitel se o nás pěkně staral, byl tak v mém věku. Možná mu křivdím, ale já jsem v něm viděl typického bývalého sovětského aparátníka. Trošku lido-demo bylo celé město. Restaurace byla též trochu retro, včetně jídla. Ceny ubytování i jídla výhodné, pivo dobré. Co se týče atraktivnosti přírody, byla etapa jedna z nejatraktivnějších.

8.Etapa 123 km z Atylusu do Polska.

Jirka už slíbil Elence, že nejpozději 2. září bude doma, tak nám nezbylo než něco málo přidat na kilometrůži. Hlavně jsme se dohodli, že nebude problém, když bude Varšava uprostřed etapy a nebudeme tam spát. Dnes jsme vyjeli trochu dříve, s tím, že etapa bude dlouhá. Pak jsme se divili, jak rychle jsme v Polsku. Úplně jsme zapomněli na časový posun jedné hodiny, který v Polsku už není. Prvních třicet kilometrů jsme jeli po hlavní, s minimálním provozem. Jirka se asi moc těšil do Polska a opět to pěkně natáhnul. Výrazně jsem se však zdokonalil v jízdě v závěsu.

Příroda plná lesů a jezer byla podobná jako včera. Trošku nás zdržela Jirkova telefonická komunikace v důsledku pokaženého kotle a netekoucí teplé vody u nich doma. Vše vyřešil. To by Hanzelka se Zikmundem svého času nezařídili. Opět jsme jeli po prašné cestě, opět nám stal v cestě pro změnu vlčák, ale už jsem věděl. Držel jsem se Jirky z druhé strany než stál pes. Pes si nás ani nevšiml. Následně se cesta změnila asi na pět kilometrů na pěknou asfaltku. Asfaltka skončila u cedule Polsko. Za ní následovala opravdu lesní cesta a na hranicích jasné stopy, že byla dříve bedlivě střežena. Asi se komouši báli progresivních polských svobodomyšlných občanů. U hranice stál polský vojenský nákladák s vojačkou a vojákem. Když viděli Jirku vyjíždějícího z lesa na kole, vypadali lehce překvapení. Čekají asi afgánské běžence a ne cykloturisty. Já jsem se pak šel zeptat, zda si je můžu vyfotit. Posunky, kterými odpověděli znamenaly jednoznačné ne.

Následovali jsme po vedlejších silnicích mezi poli. Evidentně krajina je více využívána pro zemědělství, domy kamenné a obecně všude větší ruch. Stále míváme jezera, ale tady navíc půjčují kajaky. Nápisys jsou nám již srozumitelné a konečně začínáme aspoň troch rozumět řeči místního kmene. Domluvili jsme se s Jirkou, že dokud to půjde, budeme mluvit česky. Občas bylo v Polsku vidět, že přechodem do angličtiny jsme protistraně ulehčili situaci. My asi rozumíme víc polsky než Poláci nám. V první vesnici na šedesátém pátém kilometru byla úplně normální hospoda jako u nás.

Na takovou jsme doposud v Pobaltí v žádné vesnici nenarazili. Polívka solanka byla výborná.

Dál nám nezbylo než jet po hlavní. Provoz byl v pohodě a obávání polští řidiči nečekaně tolerantní. Navíc mezi jezery bylo výletní město Augustow, kolem kterého byly cyklostezky. Narazili jsme dokonce na cyklisty turisty na elektro kolech a taky na spoustu houbařů. V Augustowě na náměstí, kde bylo docela živo jsme se mimo jiné občerstvili zmrzlinou. Trochu jsme si připadali, že jsme zpět v civilizaci. Do motorestu Zajazd Zascianek, který byl dřív u hlavní silnice, kterou nahradila nová dálnice, už to nebylo daleko. Já jsem navíc doposlouchával knížku od Patrika Hartla Prvok, Šampón, Tečka a Karel, která byla veselá a potřeboval jsem ji doposlouchat. Vůbec mi nevadilo, že jsme si to trochu protáhli po silničkách bez provozu.

Návštěva restaurace byla na dvakrát. Měli jsme toho dost. Tři piva a zapečené brambory. Následovala hygiena a Vuelta. V nohách skoro devět set kilometrů, tak proč si nedat další tři piva. Druhý den jsem pochopil proč si je nedat. Covid asi v Polsku nebyl a není, po nějakých rouškách a omezeních ani stopy, přitom je dnes Polsko zelené, svět se zbláznil.

9. Etapa 105 km do divného hotelu pod městem Lomza někde v Polsku

Dnešní etapa se vyznačuje tím, že mi to moc nejelo a spíme v hotelu – ranči, který je docela pěkný. Zvláštní je, že máme postel s nebesy. To je super na věšení dnes dost mokrých věcí. Co však určitě neoceníme jsou zrcadla jak na nebesích, tak na pelestích postele, která lze horizontálně otáčet o 360 stupňů. Asi objekt nebyl původně projektován pro cyklisty. Restaurace byla v pohodě a pivo nám chutnalo jako vždy. Dnes jsme normu raději nepřekročili.

V noci jsem měl trochu pocit, že na mně něco leze, ale ráno jsem se cítil zcela fit. Problém byl, že venku lilo jako z konve. Vyjeli jsme opět kolem deváté do intenzivního mrholení. Nebylo možné jet jinudy než po hlavní. Naštěstí jsme se pořád pohybovali v rekreační oblasti a u silnice byla dlážděná cyklostezka nesmyslné šířky. Cyklostezka se podél hlavní ještě párkrát opakovala. Pak jsme zjistili, že to není cyklostezka, ale chodník k zastávce, která byla nepochopitelně třeba dva kilometry od posledních domů. Pro nás to byla vítaná pomoc. Po odbočení na vedlejší silnici opadl provoz a už nebylo k vidění tolik houbařů, ale zase byla nevalné kvality typu valcha. Ani první zastávka v nějaké vesnici s obchodem za moc nestála. Strávili jsme ji na lavičce místního náměstí po návštěvě zvenčí velmi nepěkného obchodu. Obchod se pozná pouze podle nápisu Sklep, žádná reklama, žádné výlohy, pouze dveře. Stejně to bylo i v Lotyšsku a Litvě, jenom nápisu nad obchodem jsme nerozuměli a ani si ho nezapamatovali. Tato část Polska na mně velký dojem neudělala. Hospody nikde žádné, svatých soch s fábory je však všude spousta a kostely ve vesnicích jsou moc pěkné. Koblih a pudink (už jíme jako Blekota) však byly výborné. Dnes se za Jirkou nehoním není to úplně rovina, počasí nic moc a mně se prostě po včerejšku nechce. On rád na mně vždy počká, na rozdíl ode mně je pracující člověk a občas musí něco vyřídit. Asi deset kilometrů před cílem jsme vjeli do docela velkého města Lomze. Pěkně jsme se díky většímu provozu plovili po místních chodnících při hledání restaurace. Nakonec jsme po kličkování městem našli zase Kebab. Byl dobrý, bylo ho dost na to, aby se nám už vůbec nechtělo šlapat. Turecké chlapce ohromily moje click-clak brýle. Posledních dvanáct kilometrů po chodnících a pak nepoužívané hlavní silnici nás, jak jsme se shodli, nebavilo ani jednoho. Dnes jsme vůbec nejeli v pěkném prostředí, domy každý pes jiná ves, kolem silnic občas, na rozdíl od Pobaltí, nepořádek. Pozitivní je, že už máme v nohách téměř tisíc kilometrů.

10. Etapa 104 km přes polský Vyškov kousek nad Varšavu.

Dnes jsme se s tím zase nemazlili a měli průměr dvacet kilometrů za hodinu. Včera jsem usnul o půl osmé večer a pak se probudil již po šesté ráno. Vůbec mně ty zmiňovaná zrcadla nebavila, pozorovat Jirku ze všech úhlů ještě hodinu. I snídanež byla neobvyklá, tlačinka, sekaná, vajíčka, okurky, žádný croasan, jogurt a sladkosti, na které jsme na cestách a hotelových snídaních zvyklí. Dnes jsme nejeli ani chvíli po hlavní silnici. Začali jsme asi patnáct kilometrů po paralelní obslužné asfaltce u dálnice a pak jsme jeli krásnými lesy. Vesnice již vypadají pěkně. Spousta opravených nebo nových domů, s ploty s velmi pěknými cihlovými podezdívkami, žádné podnikatelské baroko. Často je vidět, že dům slouží i jako základna k nějakému podnikání, nejčastěji dopravnímu, či zemědělskému. V každé vesnici krásný kostel, spousta svatých i u jednotlivých domů. S Jirkou jsme si báječně povykládali o práci, o podnikání i o tom, že už se nemám plést do jejich IT businessu. Tradičně po polovině etapy jsme si poseděli na obrubníku u místního supermarketu naproti pompézního cihlového kostela. Z lesa jsme se vynořili u městečka Wyszów, kde jsme se zastavili na báječný hamburger. Opět byla trochu práce najít restauraci. Po hamburgeru nám to šlapalo líp než po kebabu. Zbýlých třicet kilometrů po obslužné silnici dálnice a místních okreskách jsme absolvovali v absolutní podobě. Dnes spíme uprostřed lesa v pěkném hotelu typu wellness, ale bez wellness a bez hostů. Naší „polštině“ paní recepční moc nerozuměla. Pohodová etapa, s malým deštěm, bez protivětru a bez provozu. Jsme asi třicet pět kilometrů od centra Varšavy a pět set kilometrů od domova.

11. Etapa 89 km a napříč Varšavou do Mszczynowa.

Než jsme přijeli na cyklostezku plnou elektro koloběžek kolem nějakého hlavního bulváru a ZOO ve Varšavě jsme se potáceli přes různé předměstské vesnice po různých typech cest i chodníků. Na vlakovém přejezdu jsme dlouho čekali, zelená na přechodu u asi osmiproudé výpadovce taky dlouho nesvítila. Poslední vesnicí před Varšavou byla vesnice Żabka a moc bych nedal za to, že jsme míjeli centrálu obchodního řetězce Żabka. Přes most řeky Visly jsme dorazili přímo do centra Varšavy. Moc nám navigace nešla a výsledkem bylo dvakrát tlačení těžkého kola do docela vysokých schodů. Na hlavní turistické ulici Varšavy, plné kaváren, muzeí, kostelů a jiných významných budov Jirka nenašel obchod, kde by šla koupit magnetka. Kavárnu na kávu a moučníček jsme našli bez problémů. Centrum Varšavy je pěkné a kompletně zrekonstruované. Pokračovali jsme směrem na jih po pěkných cyklostezkách. Projeli jsme novou moderní čtvrtí Varšavy se spoustou velmi pěkných moderních výškových budov a mezi nimi něco jako Lomonosova universita. Docela jsem žasl a asi v Polsku mají jednodušší stavební řízení a odvážnější investory a architekty. Moc pěkné. Problémem bylo pouze spousta zastávek na semaforech. Za poslední čtvrtí Pruszków jsme pokračovali po cyklostezkách až k již zmiňované paralelní asfaltce u dálnice. Cíl byl ve městě Mszczynow (jak se čte nemám tušení) a jet kolem dálnice byla trochu nuda. Po delší dobu jsem objevil kouzlo poslouchání hudby.

Poslouchat Neckáře, Landu, Kluse a Xindl-X je o hodně menší dřina než poslouchat lekce španělštiny. Do velikánského hotelu nedaleko nějakého aquaparku jsme dorazili již o půl čtvrté. Etapa byla krátká a druhou půlku jsme zase jeli naše, resp. Jirkovo tempo. Kromě předepsané dávky pív, jsme si dali dobrou večeři, já radil Evči jak naskenovat QR kód v restauraci ve Španělsku a dívali jsme se na dokument Na pionýru do Afriky. Pohoda, odpočinek, relax. Vyměnil jsem na spaní již třetí sadu prádla. Letos asi použiji úplně všechno, co vezu.

12. Etapa 104 km do Piotrow Tribunalnski

Zase jsme jeli průměr přes dvacet. Snídanež byla dnes super a podle našich představ. Po silnicích třetí třídy lesy, loukami a vesničkami bez jakýchkoli pro nás vhodných služeb jsme šlapali co to šlo.

Je víkend a ve vesnicích se slavili dožínky a každou chvíli jsme potkali skupinku děvčat v místních krojích. Kolem padesátého kilometru jsme se začali rozhlížet po místě na přestávku a možnosti zakoupení občerstvení. Za zatáčkou velký rybník, restaurační deštníky, dřevěná chatka, rybáři sedící od sebe víc než v covidové vzdálenosti a zavřená brána. Vynořila se paní a my se jí zeptali naší polštinou, zda je zde k mání něco k pití a jídlu, samozřejmě za úplatu. Poté, co jsme jí sdělili, že jedeme z velké dálky až z estonského Tallinu nás pozvala dál a šla se zeptat. Výsledkem byl výborný řízek s hranolkama, salátem, pití i káva. Po letech jsem pil opravdového turka s logrem. Báječně jsme si pokecali, stali se přáteli na facebooku a slíbili jí zaslání této knihy a filmu. Paní měla známé v Novém Boru. Postěžovali jsme si, že „všude ješ borděl“. Paní byla ráda, že místní rybářský klub, který zrovna pořádal závody, bude mít na facebooku něco jiného než ryby. Výrazně jsme se vylepšili v naší polštině. Dnes jedu pro změnu na Olympic, Krysaře, zase Kluse a kilometry ubíhají báječně. Jirka to zase natáhl a já jsem se ho držel jako klíště. Opět jsme na některých pěti kilometrových úsecích měli průměr k pětadvaceti. V jízdě v závěsu se stále zdokonaluji. Podobné to bylo po poslední krátké přestávce po rovné obslužné silnici u dálnice. Jen mimochodem, po zmiňovaných dálnicích není na google maps ani stopy. My jedeme podle mapy.cz a tam jsou některé dálnice již zakresleny jako hotové a některé dálnice jako staveniště. Zdá se nám, že v Polsku se nové dálnice staví úplně jiným tempem než naší domovině. V cílovém městě jsme bydleli přímo na náměstí, ve starém hotelu. Byla neděle, na náměstí bylo docela živo, asi taky nějaká dožínková slavnost. Paní nebo slečna na recepci měla tak vylepšený a zamakeupovaný obličej, jak jsem z blízka snad nikdy neviděl. Byla milá a kola nám schovala do zavřené části restaurace. Na večeři jsem si dal šunkovou palačinku a večer strávil mimo jiné studiem kudy dál. Osídlení se zhušťuje, na cestu domů máme již jenom tři dny a pořád je to přes tři sta padesát kilometrů. Trochu bojím, bojím.

13. Etapa 126 km přes Czestochowou do zámku v Černém Lese

Vyjeli jsme již o půl deváté. Dlouhá cesta před námi a lilo jako z konve. Jirka si to dnes o pár set metrů prodloužil, zapomněl vrátit klíče od pokoje a musel se vracet. Já jsem mezitím odhadoval intenzitu lijáku ze vchodu místního lycea. Prvních deset kilometrů stálo za ho.... . Jeli jsme po hlavní, lilo, kaluže, sice extrémně tolerantní řidiči, včetně těch řidičů nákladáků, ale bylo jich dost. Vůbec mně to nebavilo. Za deset kilometrů i Jirka začal hledat únikovou cestu. Našli jsme ji, pak jsme zabloudili a na nebezpečnou cestu a pěšinku. Výsledkem by pěší kus, který končil přelézáním kolejí a jízdu po nástupišti mezi kolejemi. Zvládli jsme to s humorem nám vlastním. Přes koleje jsme již jednou lezli v Lotyšsku. Od vesnice Bazar jsme už zase kličkovali po vedlejších silnicích. Při křižování hlavní jsme narazili na moderní pekárnu, kde jsme si báječně pochutnali na snídani. Jenom jsme se báli, jestli nás nevyhodí. Byli jsme mokří a trochu špinaví. První zastávka byla v nějakém městě u shopping city, kde jsme si pokecali s místním pánem. On se chlubil, kde všude už byl pro ojetá auta a my zase, kde všude jsme byli na kole. Samozřejmě polsky. Při nájezdu na mokrou a liduprázdnou silnici z krajnice tentokrát upadl Jirka. Nic se mu nestalo, ale na pády je to 1:1. V Czestochowe jsem byl překvapený, že již máme najeto sto kilometrů, tak to utíkalo. Já se na hodinky – tachometr prakticky nedívám. Momentálně, přes asi šestnáct promočených vrstev to ani moc nejde. V Czestochowe, kterou jsme projeli po cyklostezkách, jsme si z dálky vyfotili místní, asi významnou katedrálu a pak se usadili na hlavní třídě v takové trochu luxusnější restauraci. Měli výborný Cesar salát a převlíknout se do suchého na toaletě taky nebyl problém. Posledních dvacet pět kilometrů bylo po cyklostezce a zcela nefrekventované pěkné asfaltce. Závěr byl opět po polní cestě, ale s příjezdem do hotelu – zámku, podobnému jako bordel ve filmu Anděl s ďáblem v těle. Zase jsme byli jedni z mála hostů, sušili jsme na pokoji mokré věci jako o život a pivo i večeři si též užili. Obsluha nic moc, jídelní lístek byl pouze polsky. Dal jsem si, aniž bych to tušil, vařené koleno. Jirku jsem dnes stíhal úplně v pohodě a cítím dobrou formu.

14.Etapa 116 km do Starého Bohumína do hotelu sto metrů za hranice ČR

Dnes jsem si udělal osobák v délce jízdy v dešti. Pršelo s různou intenzitou celý den. Prvních deset kilometrů zemědělskou krajinou po okresce bylo v pohodě. Pak dvacet kilometrů lesem do Targowskie Gory bylo po hlavní s krajnicí a rozumným provozem. Zase jsme do toho trochu šlápli. Začalo lít opravdu usilovně. Další desítky kilometrů jsme se proplétali asi uhelnou aglomerací po cyklostezkách, cestách, chodnících. Po přírodě ani stopy, zato jsme viděli gigantí sklad Amazonu, těžní věže, uhelné haldy, nákupní centra, sídliště. Co se musí Polákům nechat, jakmile postaví kousek nové cesty nebo mostu, automaticky k tomu patří cyklostezka. Občas odnikud, nikam, ale to nevádí.

Další věc, co nás překvapila, byla tolerance řidičů, to i na přechodech. Zjistili jsme, že hledět do navigace musíme mimo přechod. Bez ohledu na typ silnice, řidiči vždy stojícímu a přejíždějícímu cyklistovi u zebry zastaví. Nejednou nám dali přednost i na kruhovém objezdu, ač jsme ji neměli. Nechtěli jsme je nechat čekat, než najdeme kudy dál.

Dnes jsme poobědvali jsme hot dog u prodejny Žabka, kde si nebylo ani kam sednout. Opět lilo. Nebyla to žádná hitparáda, ale nuda taky ne. Občas to bylo i z kopce, tudíž i do kopce, ale to jsem téměř nevnímal. Tato část Polska na mne působila tak, že těžba končí, ale místní dělat co mají a dělat mít budou. Je tu spousta logistických center a nové infrastruktury.

V závěru u českých hranic Jirka udělal drobnou navigační chybu, takže kopeček, co jsme plynule vyjeli, jsme po rozblácené cestě prudce sjeli, chvíli jeli pěkným bahnem. Já si už budu na vždy myslet, že řeka Odry je na kopci. Očekávaný táhlý sjezd se nekonal. Řeku Odru jsme přejeli dvakrát. Podruhé po projetí krásné, rovné, kaluží plné cyklostezky v hraničních Chalupkách. Při přejezdu druhého, starého a hraničního mostu do ČR stále pršelo. Hotel byl snad padesát metrů od něj. Byl jsem rád, že to mám dnes za sebou a věřil, že zítra si dáme pivo už v sokolovně v Lípě. Čekali nás konečně kopečky.

Večer jsme si moc pošmákli na smažáku a plzeňském pivu. Já jsem přidal ještě dva panáky slivovice. Jirka pozval kamaráda z práce, co bydlí v Bohumíně, na večeři. Byl to první český posluchač některých našich zážitků. Večer bylo jasné, že zítra se do suchého převlékat nebudeme.

15.Etapa 119 km domů.

Ráno byl trochu problém najít něco aspoň trochu suchého na oblečení. Mně nezbylo než si vzít dlouhé zimní kalhoty, v kterých se přece jenom šlape hůř. Vyjeli jsme, nepršelo a jeli po exkluzivně dobře značených cyklostezkách do Ostravy, pak podle hodně rozvodněné Ostravice až do Hrabové. I tak jsme si v jednom místě troch zajeli a vraceli se. Sem jsem jako dítě jezdil na plavecké závody. Ostrava z cyklostezky prakticky až na malý kousek není vidět, ale stezka je pěkná. Následně jsme odbočili na okresky a přes Brušberk a Fryčovice přijeli do pěkné vesnice Hukvaldy. Následoval první, ne dlouhý, ale prudký kopec po místní polňačce a sjezd s výhledem na Kořivnici. Pokračovali jsme do Frenštátu a přes kopeček před Rožnovem. V Rožnově jsme si v restauraci Eroplán dali sraz s Romanem Křištofem. Já jsem se mu moc nevěnoval, protože mi Honza poslal SMS, že ho nevzali na vysokou. Podobně jako loni, na poslední zastávce jsem řešil problémy našeho synáčka.

Následoval další kopec před Valašskou Bystřicí a první nesmyslné troubení řidičů na cestě. V údolí za Valašskou Bystřicí jsem chtěl na jednom malém kopečku zastavit u Jirky, ale vyndal jsem ze šlapky druhou nohu, než se kolo naklonilo. Na pády je to 2:1 pro mě. Navíc jsem ulomil beran, za který se tak rád držím speciálně při jízdě do kopce.

Následoval nejdelší kopec na cestě a nejvyšší bod. Dušná nad Vsetínem. Tam měl Jirka na svou agendu určitě čtvrt hodinu. Cestou z kopce jsem schytl první ostříkovače. Miluji české řidiče a českou toleranci a empatii. Jestli nám ryba nesmrdí troch od hlavy, resp. těch dvou, co nám momentálně vládou.

Na kopečku nad Všeminou si zase Jirka chvíli oddechl a pak to bylo již jenom z kopce. Já jsem nespěchal ani z kopce v zájmu bezpečného dojezdu, navíc ve Všemině se motalo po silnici spousta lidí. Ze Slušovic jsme do Lípy dali ještě jednu časovku. Poprvé jsem Jirku upozornil, že domestik si hlídá leadera, aby stačil ne obráceně. Jeli jsme rychle, ale ty čtyři kilometry už byla brnkačka.

V Sokolovně Lípa nás nějaký pán vyfotil, podali jsme si ruce a poděkovali. To jest vše, máme hotovo. Za chvíli přišla Jirkova Evča s Elčou a stavil se Jirka Appl. Na jídlo měli pouze utopence. Já jsem zavolal svojí Evči, rozeslal pár sms a užíval si báječného pocitu, který může znát jenom ten, co ho zažije.

Závěrem pár slov k různým pocitům, poznatkům a věcem:

Zadní světlíko Garmin s radarem sehrálo velkou roli v mé psychické pohodě. Vzhledem k tomu, že jsem jezdil druhý, věděl že světlo je vidět daleko a navíc podle rychlosti příjíždějícího auta mění frekvenci blikání, jsem se cítil bezpečněji hlavně na hlavních silnicích. Auta nás objížděla obloukem a já jsem na malém displeji na řídítkách viděl kolik jich je a jak se přibližují a občas je, pro změnu na méně frekventovaných silnicích, Jirkovi hlásil.

Kolo fungovalo bezvadně. Občas jsem musel namazat řetěz, ale jinak zcela bez problémů. Bylo mi ho líto, jak jsem mu při závěrečném pádu z nedostatku rychlosti nedůstojně ublížil.

Tašky jsou super, úplně nepromokavé nejsou, ale jsou dost nepromokavé. V kombinaci s uložením věcí do plastových pytlíků nehrozí, že by se něco pokazilo.

Španělština a její poslech mně doprovázel jenom dvě etapy. Dvojí námahu jsem jinak nezvládal. I přesto s občasným nahlédnutím do učebnice, kterou jsem si vezl jsem zase o trochu chytřejší.

Poslech knížek za jízdy je super, ale musí to být něco lehkého a nejlépe vtipného. Třeba knihu od prof. Koláře Jak zvládat stres jsem dlouho poslouchat nevydržel.

Co mně bolelo. Nebyla to tentokrát žádná hrůza. Občas mně v noci a po ránu pobolívali kolenní úpony stehenních svalů, což po zahřátí rychle odeznělo. Snad jenom ve dvou etapách jsem si musel dávat pozor, ať je příliš nepřetěžuji náhlými nástupy tempa. Ze spánku mne jednou budila bolest levého palce na ruce, asi od řídítek, která mně úplně nepřešla do dnes. Kyčel-záda, které mně obtěžují již přes rok a měl jsem problém s chůzí, natož během se rapidně zlepšily. Po návratu si po roce užívám ranního poleženíčka v posteli, kdy mně nic nebolí. Chodím normálně a zkusím co to udělá s během.

Fyzička. Tentokrát se musím pochválit. Najezděných tři tisíce kilometrů před cestou se vyplatilo. Jet s kolem, které váží téměř čtyřicet kilo je sice něco trochu jiného, ale zvládal jsem bez problémů vyset za Jirkou a moc nezdržovat. Takové průměry jako letos jsme ještě nikdy nejezdili a průměr sto deset kilometrů na etapu taky nikdy neměli. Trošku jsem trpěl pouze posledních pár kilometrů deváté etapy.

Pobaltské státy na mně udělaly velký dojem. Estonsko na první pohled vyspělá země západního stříhu s krásným hlavním městem i přírodou. Lotyšsko a Litva jsou stále poznamenány komunistickou devastací, ale mátoří se rychle.

Vozový park srovnatelný s našim, evidentně všechny hlavní tahy jsou nové silnice. V pobaltských státech se platí Eurem, což nás asi hned tak bohužel nepotká. Na každém rohu je „Alza box“, nabídka v obchodech stejná jako všude jinde. Jenom restaurací méně. Lidé příjemní, příroda krásná. Viděli jsme jenom kousek, málo na komplexní úsudek, ale ten je pozitivní.

Polsko nestálo za moc za hranicemi. Pak se to výrazně zlepšilo a venkov na nás udělal velmi dobrý dojem. Domy opravené nebo nové, žádné podnikatelské baroko jsme neviděli. Plot a zahrádka jsou nedílnou součástí domu a po většinou moc pěkné. Lidé velmi příjemní. Dálnic asi mají stovky kilometrů, resp. ta podél které jsme jeli je měla. Spousta kostelů ve velmi dobrém stavu, spousta sošek svatých s květinami. Na mně největší dojem udělalo moderní centrum Varšavy se skleněnými, novými výškovými budovami velmi pěkného architektonického stříhu. Vozový park stejný jako u nás a tolerance řidičů k cyklistům neuvěřitelná. Včera jsem se jel poprvé po příjezdu projet a je to velký rozdíl.

Jirka byl super parták, který mně však vůbec nešetří a moc nerespektuje náš věkový rozdíl. Tak my už to mezi sebou máme a asi si za to můžu sám. Co mně fascinovalo, jak se čím dál víc podobá své matce. Vadí mu špinavý kartáček na zuby, neuklizená koupelna po sprše, rozházené věci na pokoji a můj systém jedné hromady, v které se vždy patřičná věc najde. První si vybíral postel, první si určoval, kam pověsit věci. Na druhé straně já jsem se vůbec nestaral o navigaci a až na pár výjimek bez jakékoli verifikace jsem ho následoval a prakticky jsme nekufrovali. Jirkovi i jeho ženě moc děkuji, že můžeme. Asi bych těžko hledal partáka na cesty, ač se o to mezi potenciálními důchodci občas pokouším. Takže Jirko, moc díky, je to super a snad nám to ještě pár let vydrží.

Poděkování patří nejenom Jirkovi, ale i mé ženě. Evča z našich výletů nadšená není, ale tiše je přežívá. Letos byla týden se sestrou ve Španělsku, tak ji to snad uteklo lépe. Navíc má žena se po zakoupení elektrokola výrazně podílí na mém tréninku. Jezdí se mnou naplánované vzdálenosti, po rovině rychlostí pětadvacet kilometrů za hodinu a do kopce jenom o něco pomaleji, ale určitě rychleji než já. Evčo díky a slibuji, že máš minimálně do příštího léta pokoj.

Dík patří i všem lidem z okolí, Honzovi, že se postará o psy, Monice a Markétě, že mé pracovní aktivity běžící bez problému a Ivošovi s Lubošem, jak krásně staví výtah v Šenku, Jirkovi Applovi a Michalovi Hajdovi za odvoz do Vídně.

Dík všem za těch úžasných 1 650 km na kole za patnáct dní.

Jirka během cesty: „Tati, až tě toto ježdění na kole přestane bavit, tak mi dej aspoň pět let dopředu vědět, ať si najdu jiného blázna, co se mnou bude jezdit“

Moje odpověď dnes: „Už mám plán na příští rok, bude to trošičku kratší, trošku kopečky, ale v teple“

17.8.2021 - Prolog – Lípa (CZ) - Vídeň (AT)- Tallinn (EST) - 6 km

Vstávám po půlnoci. Věci jsou sbalené, spal jsem asi 2 hodiny. Vyzvedává mně Michal Hajda s dodávkou od Jirky Applu (kterému tímto děkuji) a jedeme pro otce.

Otec samozřejmě spí. Probudím ho a po chvilce dobalování můžeme vyrazit. Michal jede pěkně a za 2 a půl hodiny jsme na Schwechatu. Cestu jsme si proložili povídáním o kole, o životě a práci.

Michal nás opouští okolo půl 4 a my asi 30 minut čekáme na otevření checkinu, pak poměrně ladně odevzdáváme naše přetížené krabice a jdeme ke gatě. Otec přijde s ideou, že navštívíme salónek. Dobrá idea. Začínáme den sklenkou vína na mém stolečku a panákem koňaku na otcově, pojíme a chvíli relaxujeme. Otec usnul. Asi o hodinu později se přesouváme k bráně.

Letadlo odlétá na čas a já jsem víceméně celou cestu prospal. V Tallinnu jsme okolo 10 místního času. Kontroly na covid probíhají zhruba stejně jako kontroly u nás, tzn. neprobíhají. U letiště složíme kola a z otce začíná padat seznam věcí, které opomněl nebo zapomněl. Kartáček, vysílačky atd. Naštěstí nic zásadního, zatím.

Na hotel jsme dorazili okolo půl 12. Pán na recepci nás informuje o tom, že nám uschovají věci, ale zbytek bude muset do druhé hodiny odpolední počkat. Odstrojíme tedy kola, schováme věci a jedeme do centra.

V Tallinnu chvíli jezdíme okolo hradeb, pak vjedeme do starého Tallinnu. Krásné město, plné starých budov i nové výstavby. Na náměstí konečně zapadneme do restaurace, dáme si divočáka, jelena a pivo. Moc chutné.

Ubytujeme se po druhé hodině a jdeme hned spát. Tři hodiny spánku situaci značně vylepšují. Vyrážíme opět do starého centra a v rámci zachování atmosféry si vybíráme restauraci Olde Hanze. Má středověký nádech a dobré recenze. Večeríme a pijeme tupláková piva. První je medové, druhé je skořicové. Velmi chutné. Spát jdeme okolo 11.

18.8.2021 - 1.etapa – Tallinn (EST) - Muti (EST) - 120 km

Vstáváme okolo půl 8 místního času. Spaní kvalitní a noc klidná. Oblíkám se do pracovního už na snídani, nechce se mi převlíkat 2x.

Vyrážíme okolo 9 a již z hotelu je vidět proti větřík a lehké mžení. A tak to taky je, hned od začátku fouká silnější a někdy slabší protivítr. Občas vysvitne slunce, ale spíše nás častují různé formy deště. Nutno dodat, že déšť je příjemnější než občas poměrně ostrý protivítr.

Na 30.km měním tradičně duši a na zhruba 50.km řeším drobné komplikace na zadním kole – blbě jsem utáhl motýlek na náboji. Vše je zažehnáno a jedeme dál.

Na 56.km oficiálně první zastávka. Dáme si salát a desertík v kavárně v městečku Rapla s názvem Hollivuud. Příjemné, ale trochu jsme jim navlhčili jejich interiér.

Zbývá nám cca 65 km, tak vyrážíme. Stihne nás opět déšť a všude přítomný protivítr. Po 40 km se zastavujeme ještě na zastávce v obydlené zatáčce s názvem Kergu. Normálně by to nestálo ani za sundání nohy ze šlapky, ale je zde samoška COOP. Tak si dáme limču a chvilku sedíme. V Kergu se točíme z jihu na východ. A konečně si užijeme i trochu jízdy s větrem aspoň z boku.

Posledních 10 km je opět na jih a s větrem do ksichtu. Okolo 6 dorazíme na ubytování, vítá nás paní domácí, hned domlouváme pivo a večeri. Paní nám rovnou roztopí i saunu na dřevo.

Dáme večeři, saunu, deníček a jdeme spát. Zítra pokračování. Jen drobné shrnutí, Estonsko zatím krásné, nebýt protivětru a občasného deště, bylo by to dokonalé. Cesty a okolí spravené a uklizené. Jde vidět, že to jde.

19.8.2021 - 2.etapa – Muti (EST) - Jižně od Salacgriva (LOT) - 110 km

Vstávám na budíka okolo 7. Válím se ještě minimálně 45 minut. Nechce se mi z dobré postele, ale máme slíbenou snídani od paní domácí.

Před 8 na sebe hodím hadříky, které jsou díky krbu úplně suché a vyčkávám příděl. Paní se ukáže chvíli po 8, donese nám skvělý salát, slaninu, vajíčka a jogurt. Moc jsme si pochutnali.

Vyjíždíme před 9, venku se honí všichni čerti, je zamračeno a v 10minutových intervalech prší a samozřejmě fouká nesprávným směrem. No nic, jedeme. Za prvních 5 km dvakrát zmokneme, někde na 10.km zmokneme zcela zásadně. 5 minutová průtrž nás smočila zcela a kompletně.

V městečku Tori mineme krásný kostel a několik kilometrů dlouhou rekonstrukci silnice. Postupujeme až do Parnu. Projíždíme vesničkami, schováváme se před větrem za stromy a prostě šlapeme. Parnu míjíme a z jihu napojíme se na hlavní silnici. Není to nic extra, ale auta jsou ohleduplná a silnice je aspoň krytá stromy před větrem. Zhruba 10 km za Parnu si v malé vesničce dáme malé občerstvení. Chvíli sedíme a odpočíváme. Dalších 10 km a pak zajedeme na vedlejší do lesa. Hned je cesta přívětivější, skoro nulový provoz, pěkné okolí, a hlavně to utíká.

25 km před cílem projedeme hraniční přechod do Lotyšska. Hned za hranicemi jde vidět, že Lotyšsko je na tom ekonomicky trochu hůře. I když statistiky říkají opak. Domky jsou starší, vozový pak taky a pozůstatků po sovětské éře je tady taky nezanedbatelně více.

Hned za hranicí dáme oběd v pěkné restauraci a následně najedeme opět na cyklostezku, která nás táhne lesní cestou podél hlavní silnice. Je to snesitelná bushovka. Míjíme usedlosti, malé farmičky, chatky.

10 km před koncem projedeme větším městem Salacgriva, hned za ním zase zamíříme do lesa. Písečné cesty jsou docela výzva. Otec to v jednom místě neustál a po boku to zapíchl do písku. Z vysílačky se ozvalo jen "Pád". Naštěstí bez zranění a následků. Na místo, k malebným chatkám uprostřed ničeho, dorážíme okolo 6. Prostředí krásné.

Zařídíme ubytko a chceme se jít najíst, ale vedlejší velký resort je zavřený. Takže máme možnost buď jet 2 km do večerky nebo... nám soused nabídnul, že si můžeme půjčit jeho Polo a vyrazit do města nakoupit si. Toto samozřejmě s díky přijímáme. Přehodíme oblečení a jedem. Nakoupíme pivo, jídlo na gril a na snídani a valíme zpět. Sousedovi platíme 12 pivy a 8 si jich necháme. Při vracení vozu mi ještě chlápek řekne, že je lotyšský armádní důstojník a dá mi na památku vlajku z uniformy. To je potěšující. Už jen ugrilovat a můžeme stolovat. Večer se za námi oficír s manželkou zastaví a chvíli povídáme o poměrech v Pobaltí, o jazycích, jídle, Evropě a cestování. Příjemné poznávání místní kultury.

20.8.2021 - 3.etapa – Jižně od Salacgriva (LOT) - Riga (LOT) - 100 km

Tak zas vstáváme. Budík posouvám do půl 8. Jen jsem slyšel, jak se otec někam vydal. Já se začnu dávat do provozního stavu a otec se vrací od moře. Prý to nebylo 50, ale 500 m. Dáme si snídani ze včerejších zásob a okolo 9 vyjíždíme.

Prvních 5 km jedeme po staré sovětské silnici, která lemují aktuální hlavní. Pak jsme nuceni najet na hlavní. Ale ve finále je to výhra – nefouká na nás, kamiony nás míjí s řádným odstupem a my syčeme mezi 20 a 25 km/h. Otec se pěkně schovává.

Takto jedeme 40 km, krásná časovka. Otec si na posledních kilometrech už trochu stěžuje na tempo, ale drží se. Sjíždíme na vedlejší blíže k moři, občas se nám poštěstí vidět úplně hnědý Balt. Lotyšsko sice nevypadá tak uklizeně a sterilně jak severní soused, ale čím více se blížíme k Rize, tím je to lepší, opravenější a na pohled modernější.

Po vedlejší projedeme až do vesničky Saulkrasti. Zde aplikujeme sváču a konečně jsme zlikvidovali kolu, kterou jsem včera trochu bez rozmyslu koupil. Otec si pořád stěžoval, že ho ohrožuje.

Dál chceme jet mimo hlavní podél železnice, ale tuto snahu nám drobet ničí cedule "soukromý pozemek" a hlavně zavřená brána. Další postup je přenos bicyklů přes koleje a trocha bloudění. Ale věc se zdařila a my jsme opět na dobré lesní cestě. Jsme tu hlavně protože otec má své období, kdy on přece nebude jezdit na stejné cestě jako kamiony (i když asi s 3 m odstupem). Sjedeme do lesa a podél jezírka se vydáme vstříc městu Riga. Po kilometru kolo vedeme a prodíráme se baltskou džunglí. Naštěstí to je tak maximálně 500 m, pak chytáme opět lesní cestu a poté se dostaneme po 5 km do prvního městečka.

Pak už jen dupeme a o hodinu později nás vítá Riga. No, nutno dodat, že první přivítání je dost hnusný. Projíždíme severní přístavní lidodemo čtvrtí, všude dobité paneláky, hnusné průmyslové objekty a zničený městský mobiliář. Naštěstí naše trasa vede přes Mezaparks, což je taková kopcovitější Stromovka. Krásný park. Uprostřed mají brand new koncertní plochu a všude je spousta spokojených a převážně sportujících lidí.

Na konci parku je nemožné se nezastavit a neusednout. Dáme si malou pizzu a pivo. Příjemné. Pak nás už čeká jen projetí centrem a jsme u hotelu. Dneska to bylo dobré a hlavně rychlé.

21.8.2021 - 4.etapa – Riga (LOT) - Biržai (LIT) - 100 km

Stáváme okolo 8. Noční svatba byla slyšitelná, ale snesitelná. Otec provádí ranní tanečky v koupelně a pak jdeme na snídani. Hyperpřipravený a multilingvistický recepční nás vítá a pak můžeme futrovat.

Z Rigy vyjíždíme okolo půl 10, dneska mi nějak nešlo balení. Vezmeme to okolo místní monstr knihovny a pak zas na jih. Jedeme po hlavních cestách, tak to není nic extra příjemného. Riga je pěkné město, teda centrum, okolí je pěkně hnusné. Ale za Rigou začíná vesnice a ta už je zase pěkná a udržovaná.

Na 10 km najedeme na silnici P89 a šviháme vstříc Litvě. Cesta je rovná, krytá stromy a s poměrně dobrým asfaltem. Poslouchám muziku a knížky a jede se tak nějak lehce. Cesta se začíná lehce, opravdu lehce vlnit. Okolo 50 km se zastavujeme ve vesničce Vecumnieki, zastavíme v místním obchodě a bistru v jednom a já konečně poznávám, co je to Solanka Zupa. Výborná polívka.

Pokračujeme dál, vesničky jsou udržované, domkům chybí povětšinou fasáda, ale řekl bych, že se dost starají. Okolo 75. km projíždíme hraniční vesnicí Skaistkalne-Germaniškis. Změna v Litvě není výrazná, ale je. Pozůstatků po sovětské éře je všude spousta. Zhruba 5 km za hranicemi se zastavíme v malé dědině neznámého jména a dáme si sušenky. Chvilí odpočíváme a jen tak lelujeme. Do Biržai přijíždíme okolo půl 5, město je větší, ale úroveň místní architektury dává znát, že následky 40 let komunismu se tady drží do teď. Máme hlad, a tak po chvíli hledání vpadneme na zahrádku pizzerie. Dva angleáni nás pustí k sobě a dáme se do hovoru. Pizza byla dobrá a pokec taky. Jdeme si převzít ubytko, chvíli váháme, ale nakonec máme útulný pokojík v podkroví. Kola jsme uschovali do kobky na upíry, teda do hnusného sklepa.

22.8.2021 - 5.etapa – Biržai (LIT) - někde jižně od Anykščiai (LIT) - 105 km

Vstáváme až před 8, i otec ještě spí. Pobereme se a vyrazíme hned k supermarketu Maxima, naproti naší ubikace.

Nakoupíme něco málo pochutin na snídani a v klidu konzumujeme na parkovišti před obchodem.

Vyjíždíme opět okolo 9. Prvních pár kilometrů jedeme po relativně opuštěné hlavní silnici směrem na jih. Asi po 10 km nás mapa stahuje na sypanou cestu v polích. To nebyla dobrá volba. Jedeme mezi opuštěnými domky a zemědělskými staveními. Cesta relativně kvalitní. V jednu chvíli mě otec předjede a fičí asi 100 m přede mnou. Pak v jedné osadě uvidím 3 psy, žádní velcí, ale malí taky nejsou. Páni psi se rozhodnou, že si do mě kousnou, takže já nasazuji a projezu kolem nich a pak ještě pár desítek metrů se přetahujeme, jestli oni rychleji běží a koušou nebo já šlapu. Nakonec to vzdali. A mé nohy jsou stále v celku. Ale hned za osadou vidím stát otce a, světe div se, dostal rafanec do kotníku. Ach jo...

Ošetříme nohu a jedeme dál. Nic velkého, spíše modřina než tržná rána. Naštěstí v nejbližší vesnici je samoobsluha a, světe div se podruhé, mají tam dezinfekci. Takže uděláme druhou operaci a šlapem dál. Naštěstí je to jen povrchové škrábnutí a údajně to nebolí.

Tímto padlo rozhodnutí tady na sypané cesty už nechceme. Najedeme zpět na hlavní. Ale cesty tady jsou zcela opuštěné i kdyby to byly dálnice. Šlapeme dál, občas i lehčí kopeček.

Na 50. km dojíždíme do městečka Kupiškis. Uděláme si drobnou okružní jízdu po památkách SSSR a pak zamíříme do kavárny. Obsluha trochu trvá, ale nakonec se k salátu dostaneme.

Vyjíždíme okolo půl 2. Krajina opět lehce zvlněná, ale bez zásadních změn. Občas farmička, sem tam kombajn, všude posekaná tráva.

Vzhledem k tomu, že nemáme v ubytování stravu, tak musíme v Anykščiai nakoupit zásoby. Chci koupit trochu piva. Ale, světe div se potřetí, v Litvě se smí kupovat o víkendu chlast jen od 11 do 15 hodin. Ach jo... normálně mi ty piva zabaví jak malému klukovi. No nic, jdeme si sednout do restaurace u řeky. Opět se přivtěříme k mladému páru a dáme se do hovoru. Dáme si rybu, hranolky a 3 piva.

Posledních 7 km už jedeme s lehkou hlavou. Naše ubytování je krásná farma s chaloupkami v lese. Přivítá nás postarší pán, bohužel jen ruštinou. Otec zas machruje. Pan domácí nám ukáže krásné ubytko a nás pohostí třemi panáky. První je rybízové víno, pak jablečné víno, na závěr třešňové víno. Všechno je to moc dobrý. Den ukončíme pár upečenými buřty a jdeme spát. Dneska, až na epizodu se psem, to bylo dobré a rychlé.

23.8.2021 - 6.etapa – někde jižně od Anykščiai (LIT) - Vilnius (LIT) - 104 km

Krásně jsem se vyspíkal. Vstávání okolo půl 8, pak lehká snídaně z dovezených zásob a okolo půl 9 výjezd. Jedeme zase směr jih po hlavní cestě, ale provoz je tady víceméně nulový. Okolní krajina je čím dál tím pěknější. Všude uklizená políčka, vodní plochy nebo husté lesy. Na 10.km jsme zastavili ve vesničce Kurkliai, na pořádnou snídani. To je další poznatek z Litvy – systém samoobsluh tady mají propracovanější než český systém sociálního zabezpečení.

Dosnídáme a jedeme, cesta se lehce vlní, ale aspoň je zábavnější. Víceméně se celou cestu neděje nic zásadní, asfalt ubíhá a oba posloucháme nějakou hudbu nebo mluvené slovo. Snad jen jediné zpestření je vesnička Želva. Na 50. km chceme udělat zastávku, ale vesnička Giedraičiai je úplně mrtvá. Jedeme tedy dál a zastavujeme se až po 20 km v městečku Paberžė. Tady je aspoň stánek s gyrosem. Dáme si a je velmi chutný.

K Vilnius se blížíme velmi pěkným vesnickým předměstím. Všechno nová, opravdu pěkná zástavba. Projedeme okolo řeky Neris až do centra a asi 100 m před hotelem si dáme pivo. Vilnius vypadá jako opravdu krásné město. Minimálně předměstí a část centra, kterou jsme viděli nám to napovídá. Večer si dáme procházku a obhlédneme okolí a spokojeně ulehne.

24.8.2021 - 7.etapa – Vilnius (LIT) - Alytus (LIT) - 114 km

Takže vstávat, dneska chvilku po sedmé. Jdeme na snídani. Snídaně komplikovaná, vzhledem k covidovým opatřením, ale chutná nám.

Vyjíždíme vstříc Vilnius, zas nás čeká opruz ve městě. Vymotáváme se uličkami a ve finále vyjedeme na západ.

Jedeme podél dálnice a občas mrskneme i nějakou cyklostezku.

Na 30. km se zastavíme v městečku Trakai. Krásná vesnička na poloostrově v jezeře a přes most je neuvěřitelný cihlový hrad. Chceme si dát kafe, ale většina hospůdek je zavřená. Nakonec ale najdeme jeden podnik. Dáme kafe a čaj.

Vyrážíme dál, debatujeme s otcem asi hodinu o nesmrtelnosti brouka a pomalu se řítíme vesničkami západní Litvy.

Ve vesničce Aukštadvaris chceme opět najít hospůdku, ale ho**o. Všude mrtvo. Nakonec naše potřeby plní benzínka. Dám si nějaký pseudogyros (snad bude ležet v bříšku a nepůjde na obhlídku). Sedíme na patníku.

Jedeme dál zemědělskou krajinou, uklizené zahrádky a políčka, nic zásadního. Chvilku nám zpříjemní totálně našrot kolchozník na povoze, leží na valníku a koník míří na autopilota domů.

Před městem Alytus máme 10 km rovinku, a navíc lehce z kopce, rozšlapu to a fičíme. Jede to báječně. Posledních 10 km máme pod 20minut. Město je docela pěkné, opět kombinace dědictví SSSR a moderní architektury a bez fasády – to je základ. Ubytujeme se v pěkném guest housu a jdeme na obhlídku. Otec říká, že pan majitel musel být důstojník KGB, nyní ve výslužbě. Zasedneme v jedné z místních restaurací a dáme si kuře. Jídlo dobré, ale trochu lido demo.

Koukneme na posledních pár kilometrů Vuelty a jdeme spát.

25.8.2021 - 8.etapa – Alytus (LIT) - Barszcze (PL) - 123 km

Vstávačka zas okolo půl 8. Dneska chci vyjet dříve, ať nám cesta trochu utíká. Paní domácí nám nachystá pěkná vajíčka k snídani. Vyjíždíme okolo 8:45.

Vyrážíme na západ směr Polsko. Nikdy by mě nenapadlo, že to napíšu, ale těším se do civilizovaného Polska. Litva je sice přírodně krásná, vidíme jezera, pole, lesy, ale následky SSSR jsou tady pořád (kromě hlavního města) silné.

Prvních 25 km jedeme po takové polo hlavní silnici, držíme tempo a nic moc neřešíme. Pak z hlavní uhýbáme na vedlejší a takto to držíme až 8 km před hranice. A tam začíná sypaná cesta. Otec s odkazem na poslední návštěvu polňačky upozorňuje ať jedu první, kdyby tam byli psi.

K hranicím se drbeme skoro 10 km po polní cestě a pak najednou 200 m asfaltu před čarou. Asi chtěli Litevci ukázat, že taky mají asfalt. Pak je čára, značka Polska a zas polňačka. Ta končí asi až po 4 km v Polsku. Dále už jen asfalt. Když najíždíme na křižovatku, tak míjíme armádní nákladák i s posádkou v mundůrech. Mám podezření, že tady vyčkávají na běžence. Paní vojanda vypadá dost nechápavě, když vidí blbečka ze Zlína s taškami a v cyklo hadrech. Otec se s nimi chce nechat vyfotit, ale vojákům se to moc nelíbí.

První zastávka je ve vesničce Giby. Hned nás vítá Sklep. Dáme si polívku Solanku a pečivo. Strašně se mi líbí, že konečně můžu mluvit česky a někdo mi aspoň trochu rozumí. Máme 65 km. Ještě cca 60 km zbývá.

Zhruba ve 12 vyrazíme dál. Jedeme opět po hlavní a sypeme tempo. Oba máme puštěnou hudbu a kilometry docela utíkají. Na 100. km a o necelé 2 hodiny později se ocitáme v Augustowě. Konečně civilizované město. Dáme si zmrzku a chvíli sedíme na náměstí.

Zbývá nám posledních 20 km, tak jedeme. Po 8 km už nám hlavní cesta neimponuje, tak odbočíme na vedlejší. Chvíli se motáme, ale nakonec po 123 km najdeme zájezdni hostinec. Trochu se mi třepou ruce, asi jsem se dneska drobet přetáhnul. Hned po příjezdu zasedneme na večeři, dám si výborná žebra a otec nějaké bramborové polské jídlo. Pivo nesmí chybět. Zítra bude snad líp.

26.8.2021 - 9.etapa – Barszcze (PL) - Konopki Młode (PL) - 105 km

Dneska jsme si pospinkali. Je tady o hodinu jiný čas. Ráno vykoukneme z okna a je pěkně hnusně. Venku mrholí a teplota je někde okolo 15°C.

Vyrazíme, prve jedeme po vedlejší cestě, která lemuje hlavní vedoucí do Varšavy. Následně využíváme chodníků, které jsou podél hlavní. Zatím se nám nepodařilo přijít na to, proč je stavitelé postavili, ale prostě tu jsou. Někde okolo 20.km se odkláníme od hlavní a míříme trochu jižněji, ale hlavně po úplných vedlejších. O vesničku dál nám montéři polští rozebrali most. Všude asi 20 zákazů, ale přeci jenom tam nechali ponton a my jsme mohli projet. Přestává pršet.

Dál nás čekalo drobet polské nudy, projeli jsme asi 10 km malým národním parkem, to bylo moc pěkné, ale pak už jen vesničky a kukuřice. Na 52 km děláme zastávku v městečku Radzilow. Pěkné maloměsto, jen bez hospod. Nevadí najdeme sklep a koupíme si koblihy a jogurty a pití. Přestávku strávíme na lavičce v parku. Oba se musíme převléct do suchého.

Opět vyjíždíme, není čas ztrácet čas, nehledě na to, že tady fakt není nic zajímavého (pokud člověk není fanoušek do kombajnů, traktorů a agroturistiky). Jedeme, moc nemluvíme a do Lomže přijíždíme odděleně. Na otce čekám asi 5 minut. Pro udržení dobrého pocitu jsem se navzájem co 30 min ohlásili do vysílačky.

V Lomži chceme jídlo a pití. A málem dostaneme houby. Jedeme na Rynek i ke Katedrále, ale nikde otevřená hospoda. Balíme to a jedeme dál. A najednou na nás vykoukne sympatický kebab house. Dáme si porci gyrosu a můžeme pokračovat.

Na ubytko dorazíme okolo 5, oba jsem nějaký přešlí. Kombinace zimy, vody, včerejších 6 piv a dlouhých kilometrů se na nás podepisuje. Dáme si tři piva skoro bez řečí a jdeme se ubytovat. Máme krásný porno pokojík se postelí s nebesy a zrcadly pro přesný screening pozice při aktu. No kýč jak prase. Tak jsme to celé předělali na obří sušák.

27.8.2021 - 10.etapa – Konopki Młode (PL) - severozápadně od Pienki (PL) - 104 km

No, krásná noc byla v naší porno posteli. Jen jednou jsem se vyděsil z pohledu do nočního zrcadla. Otec začíná otravovat okolo půl 7, ale já zarputile dělám, že spím. Vstáváme okolo půl 8. Polská snídaneň a vyrazíme. Pozitivní je, že prvních 40 km trávíme diskusí na různé témata a cesta nám plynule utíká. Na 50. km se zastavíme ve vesničce, kde jsem si nezapamatoval jméno, a u místního sklepa nakoupíme čokoládu a nějaké ovoce. Sedíme před krámem a dlabem.

Dál jedeme vesničkami, lesy a poli. Všechno je to takové nějaké zábavnější než včera. Asi se na nás podepsali ty piva a dlouhé etapy. Okolí začíná být uklizenější a upravenější čím více se blížíme Varšavě. Mineme několik kostelů a na 75 km přijíždíme do Wyszkowa. Větší okresní město.

Chvilku hledáme hospodu, ale nakonec najdeme Grill Way Bar a dáme si burgera. A byly fakt hodně dobré. Vyjíždíme do zbylých 25 km a kupodivu se jede i po burgeru dobře. Zřejmě dobrej oddíl. Jedeme poslední kilometry podél dálnice po skvělé obslužné cestě, já poslouchám druhou knihu ze série Mládí v hajzlu a je mi docela dobře. Na ubytování se dostaneme pirátskou zkratkou po polňačce a uvítá nás sice relativně opuštěný, ale krásný hotelový komplex. Tento nález musíme jít hned zapít do hospody...
Sedíme sami ve velkém jídelním sále a kecáme. Do Varšavy už jen 36 km. A domů už jen 500 km.

28.8.2021 - 11.etapa – severozápadně od Pienki (PL) - Mszczonów (PL) - 89 km

Dnešní den byl ve znamení průjezdu Varšavou. Po ránu mi není úplně do zpěvu, asi za to může to jedno pivo navíc nad limit. Dáme si ráno snídani, trochu mě překvapí klobásou, a v 9 vyrážíme. Při balení nás neustále atakují komáři.

Poprvé a snad naposledy, ale je jich tu hodně.

Vyrážíme. První kilometr je po písčité cestě. Hlavně děrované cestě. Hned po výjezdu mi praskne přední taška.

Naštěstí jen nějaký vnitřní vzpěra, takže na funkci to vliv nemá, teda zásadní.

Prvních 25 km se prodíráme vesnicemi před Varšavou na jejím východním okraji, je to docela opruz – stezky tu skoro nejsou a aut je hodně. Navíc neustále odbočujeme, takže musím pořád koukat do mapy. Bojujeme.

Do centra Varšavy dorazíme před 12. Centrum je pěkné, kupodivu se zachovalo i pár historických budov. Pěkné.

Projedeme starým městem a zasedneme na kávu a dortík.

Z Varšavy jedeme dlouhé kilometry podél jednoho z hlavních bulvárů. Jedeme moderní částí, kde je spousta výškových budov ze skla a oceli. Asi nejsou historické, ale jsou pěkné.

Z města se drbeme cca 25 km, cesta z je příjemnější než cesta do. Hodně stezek a klidnější provoz – zřejmě je západní břeh Visly více udržován. Konečně narážíme na dálnici, chytíme obslužnou komunikaci a jedeme po ní až do Mszczonowa. Celkem bez problémů.

Dneska sice jen necelých 90 km, ale průjezd městem nás řádně vyčerpal.

29.8.2021 - 12.etapa – Mszczonów (PL) - Piotrkow Trybunalski (PL) - 104 km

Vstávačka na 7, hned na snídani. Dneska to nenatahuji, protože tady podávají snídani již od 6 od rána. Hotel je pěkný, ale neuvěřitelně průměrný. Prostě hotel pro obchodní cestující. Pochutnáme si na dobrotách a pak si dáme ještě 30minutek leháro.

Vyrazíme, otec ráno hleděl do mapy a našel cestu mimo dálnici. Je to trochu monotónní, jen vesničky, lesíky, políčka.

Ale velkou výhodou je, že cesta je pěkný asfalt a moc se neklíká. Jedeme tempo a cesta nám odsýpá.

Nekoukám na hodinky, poslouchám hudbu a knížky.

Po 54 km jedeme vesničkou Wola Lokotowa. Za zatáčkou najednou rybníček, u rybníčku domek a u domku rybářské závody. Napadne mě, že bychom mohli zkusit, jestli nám nedají nějaký párek a kolu. Vyběhne paní a začne s námi diskutovat a hned nás vtáhne na dvorek. Nakonec to končí řízkem, čajem, kafem a výborným hovorem. Jídlo jsme trochu vyžebraли, asi ho měli připravené pro závodníky, ale ani my jsme nepohrdli. Pokecali jsme, pojedli, a vyjeli. Následně už mě nebavilo se táhnout a nasadil jsem. Míjíme lesy, okraje národních parků, okolí je civilizovanější než severozápad od Varšavy. Zbylých 50 km jsme dali pod 2,5h. Dali jsme si ještě jednu zastávku u sklepa, koupili vodu a pití, a valili do cílového města.

Příjezd podél dálnice byl luxusní, skoro bych řekl, že možná trochu z kopce. Před 4 už sedíme na pivě u ubytování.
Krásná etapa.

30.8.2021 - 13.etapa – Piotrkow Trybunalski (PL) - Czarny Las (PL) - 126 km

Noc krásná, ráno na hovno. Už od brzkého rána jde slyšet, že voda bubnuje o střechu hotelu.

Ale budiž, vyspal jsem se dobře, jsem odpočinutý a dneska nás čeká poslední řádná etapa v Polsku.

Odmítneme snídani a vyrážíme před 9 směr jih. Jedeme po hlavní a hodně na nás prší. Padají velké kapky, všude vody jak při povodních. Najíždíme na hlavní silnici, ale už v prvních kilometrech víme, že to asi není dobrý nápad. Na

5.km mě ohodilo asi 15 kamionů a pocit bezpečí také úplně nemám. Na 10.km zajedu do zastávky a studujeme mapu. Moc to nejde, telefon mokrá, ruce taky. Vybíráme cestu bokem a plus 15 km proti původnímu odhadu. Začneme se motat vesničkami okolo hlavní. Sem tam blbě zahne (ano, přiznám se, že občas je to moje vina, ale na telefon přes vodu nevidím a ve finále stejně najdeme směr), no, a tak najednou přelézáme koleje a jedeme po perónu. Naštěstí vlaky jezdí jen občas a relativně pomalu.

Na 15.km si ve vesničce Rozprza dáme snídani. Krásná pekárna, milá paní, dobré pečivo. Jen venku pořád prší. Opět vyrážíme. Aspoň už nejedeme po hlavní. Jedeme bočníma cestami, které jsou sice delší, ale bez kamionů. Hlavně že jedeme.

55 km nám trvala cesta do městečka Radomsko. Nečekaně je tady nákupní centrum a v něm restaurace. Dáme si žurek, čaj a kolu. Stále poprchá. Ale musíme jet dál. V jednu chvíli zastavím u krajnice a pak při nájezdu zpět jdu k zemi, voda a nový asfalt je peklo. Ale úder hlavou o zem chytne helma, koleno je jen lehce odřený a nic dalšího se mi snad nestalo. Ani auta nejeli okolo. Naštěstí bez následků.

Dál šlapeme po vedlejších cestách. Kdyby bylo vidět dál než k prvnímu bouřkovému mraku, tak by to tady bylo jistě krásné.

Po 100 km dorazíme do Čenstochové. Okolí města nic moc, ale střed pěkný. Všude jsou nějaké odkazy na papeže Jan Pavla II. (zpět jsem zjistil, že tam měl nějakou mecheche v 1997). Tak jdeme na přestávku č. 3. Tentokrát jsme uspokojeni Caesar salátem, čajem a kolou. Opět se na nás slečny obsluhující moc nekoukají – jsme mokří, převlékáme se na záchodě a prostě ideální zákazníci.

Už nám zbývá jen 26 km a není čas ztrácet čas. Tak rozmotáme nohy a jedeme, prve po stezkách a pak už po vedlejších cestách. Na ubytování se dostaneme okolo 6 a jsme dost vyčerpaní. Je čas na pivo a večeři. V zámečku snad bude dobré pivo.

Při večeři jsme trochu zklamaní. Jídlo je výborné, ale s pivem má trochu problémy, ne s kvalitou, ale s distribucí. Prostě mu to děsně trvá.

31.8.2021 - 14.etapa – Czarny Las (PL) - Bohumín (CZ) - 116 km

Celou noc se budím, jestli bude pršet nebo ne. Ráno nakonec nepršelo. Jdeme na snídani a začíná opět pršet. Ale není to ustavičný déšť, ale takové návaly asi v 20minutových intervalech. Opět nezbývá než se prostě sbalit a vyrazit.

Vyrážíme lehce po 9, venku jen lehce kape. Otec hned za hotelem telefonuje, však jo, proč ne, venku je příjemně. Prvních 30 km jedeme velmi příjemně a rychle, skoro neprší, nebo už jsem si zvykl, cesta je rovná a vede opět lesem.

Takže dáme tempo a valíme. Těsně před 30 km přijíždíme do města Tarnowskie Góry. Vypadá to, že tady začíná aglomerace severní Slezsko.

Od této chvíle až do závěru jedeme víceméně pořád ve městě nebo v různých předměstích a vesnicích, které spojují města.

Projíždíme okolo Bytomy, okolo Gliwic a dalších měst v tomhle souměstí. Co více popisovat, pořád studuji mapu, s mokřýma rukama a v dešti je to skoro artistický výkon. Okolo 60.km jsme se zastavili u Žabky v nějakém malém městečku a dali jsme si něco k jídlu.

Projedeme Rybníkem a děláme si srandu, že jsme jako bychom z rybníku právě vylezli. Oba jsme z neustálých návalů vody úplně komplet mokří. Já na rozdíl od otce ale nezvolil převlékání, protože by mi stejně sucho nebylo a jen bych sušil více hadrů.

Za Rybníkem mineme ještě dvě větší městečka, pak už se vrhneme mezi vesničky u hranic a po pár kilometrech už jsme u bažin a mokřin, které tvoří Odra. Jedeme podél, okolo půl 6 konečně opouštíme ve vesničce Chalupki Polsko a přejíždíme přes Odru do Starého Bohumína. Asi 30 m za hranicí máme zamluvený hotel. Paní je z nás řádně vyděšená – kape z nás voda a bahna jsme taky trochu pobrali. Ale pokoj to snad snese. Večer jsme si domluvili posezení u piva s Danem Hnykem.

01.09.2021 - 15.etapa – Bohumín (CZ) – Líba (CZ) - 119 km

Vstáváme poprvé na českém území. Hotel má očividně vypnuté topení, takže se nám neusušilo po včerejším lijáku. Naštěstí jsem neudělal tu chybu, že bych se převlékl, a tak mám aspoň jednu sadu suchého oblečení. Ráno se nasnídáme a vyrazíme.

Venku sice lehce poprchá, ale předpověď říká, že by se to mělo změnit k lepšímu. Vyrážíme směr jih, po cyklostezkách míjíme Bohumín a pak podél Odry a Ostravice i Ostravu. Cyklostezky jsou opravdu kvalitní, a i umístění poblíž řek lichotí Ostravě jako takové. V jednu chvíli hodíme kufr u dálnice, ale zbrzdí nás to max na 10 minut.

Následně mineme několik těžebních objektů, věže, paneláky a opouštíme Ostravu. Stále po stezkách.

Stezky nás vedou vesničkami a městy jižně pod Ostravou až k Frenštátu pod Radhoštěm, tam narážíme na první menší kopeček. Vyšlápneme ho, otec se zmiňuje „že už toho má až po krk“. Projedeme Frenštátem a čeká nás první regulérní kopec dnešního dne. Máme to asi 250 m výškových a po nějaké slabé půlhodině jsme nahoře. Počasí se umoudřilo a už je docela pěkně. Sjedeme dolů do Rožnova a jdeme na oběd na restauraci Eroplán na hlavní křižovatce. Přišel se za námi podívat i Roman Křištof. Dáme si dobrý oběd a vyrážíme do poslední části, dnešní spíše hornaté etapy.

Hned za Rožnovem začínají 2 pěkné kopečky. První asi 300 m převýšení, následně padáme dolů zpět na původní výšku. Otec v jedné zatáčce nezvládne vysedání a krásně se rozmázne na silnici. Nic vážného, jen zaseknutý kufr ve šlapce. Následek je jen ulomený beran na řídítku. Následně vyrážíme do dalšího asi 350 m převýšení. Na vrcholku si chvíli počkám, tak se kochám sluníčkem a krajinou. Přijede otec, následně spadneme dolů a jsme ve Vsetíně.

Popravdě, tohle je zábavnější než neustálé šlapaní po rovině.

Ze Vsetína ještě přeskočíme kopec na Liptále a už jsme víceméně doma. Na Sokolovnu v Lípě dorážíme okolo 5 hodiny a za chvíli nás vítá Evka s Elenkou. Už jsem se na ně moc těšil. A nečekaně se objevuje po nějaké době i soused Jirka Appl. No je hotovo. Bylo to krásné a bylo toho dost.

02.09.2021 a dále – Epilog

Tak jsme celkově urazili něco přes 1640 kilometrů. Bylo to opět krásné a dalo by se i říct, že poměrně dost objevné. Vždy jsem měl východní Evropu, a hlavně tu exsovětskou za něco „nee“. Ale na vlastní kůži jsem zjistil, že lidi jsou tam stejně milí jak jinde, služby a servis je taky obdobný a nutno říct, že ve spoustě věcí my, Středoevropani, máme co dohánět. S otcem jsme soužití nějak zvládli. Čím je starší, tím je tvárnější a svou dřívější aktivitu už projevuje jen občasnými stížnostmi na zdravotní nedostatky.

Shrnuto a potvrzeno – bylo to něco nového, jiného a dobrého. Díky vám krásné pobaltské státy, velký dík patří i našemu sousedovi, Polsku, a tobě tati taky! A díky, Evko a Elko, že jste to doma zvládli.

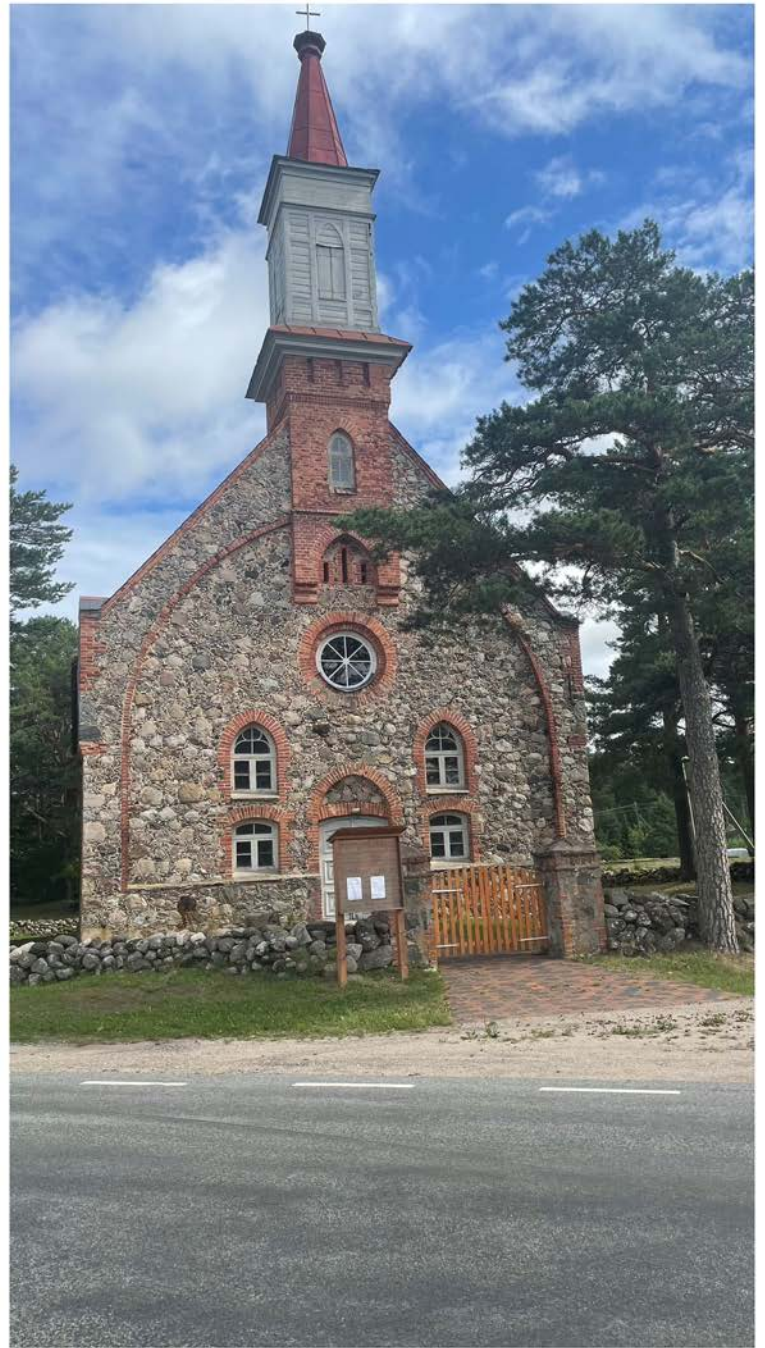
Startovací foto se moc nepovedlo, ale Tallin na nás hned udělal dojem.

Moderní město se spoustou historie a restaurací.

Jak jsme bydleli a jeli Estonskem

Až jsme do Lotyšska přijeli

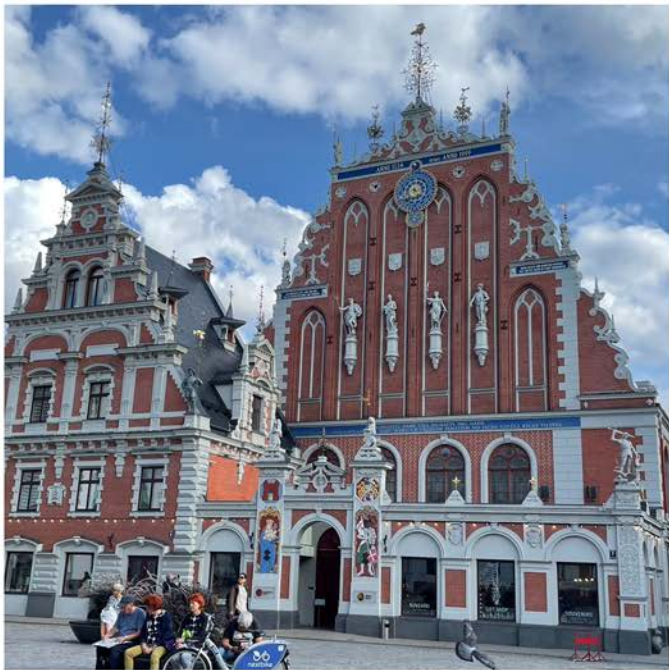
Vyhnout se hlavní silnici nebylo vždy jednoduché.

V hlavním městě Lotyšska Riga se nám líbilo hned.

Riga je pěkná, historická a kosmopolitní.

Lotyško jsme profrčeli za necelé dva dny a byli jsme v největší díře na cestě, litevském Birdžai

Birdžai byla díra, spoustu stop po časech minulých, ale zase jsme tam potkali zajímaví anglické motorkáře.

Kdyby mně v Litvě nekousl pes, tak to byla asi nejpěknější část cesty.

Nejpěknější ubytování s velmi příjemným pánam, který nám nabídl k ochutnání místní vína.

Na skok do Vilniusu a vyrážíme na jihozápad, směr Polsko.

V Polsku jsme byli dřív, než jsme čekali, bylo tam o hodinu míň než v Litvě.

Postel s nebesy jsme ještě nikdy neměli a se zrcadly též ne.

Religiózní Polsko.

Cestou, necestou, ale stále v kontaktu s neblížšími.

Další významný milník na cestě byla Varšava. Pěkná kombinace historie s moderní architekturou.

Cesta zpestřená návštěvou u rybářů, jinak rovina, pole, kukuřice a svatí.

Prší a prší

Polsko původní i industriální

Tady už se snad domluvíme bez problémů.

Ostrava, rozvodněná Ostravice, Vsetín a poslední ze čtyř kopčků na trase za Liptálem.

Jak jsme také cestou papali a bumbali

220

SOKOLOVNA